

தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, குடியிருப்புதாரர்கள்
(வெளியேற்றப்படுவதினின்றும் பாதுகாத்தல்)
மறு சட்ட முன்வடிவு

[1975 ஏப்ரல் 9]

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்: இச் சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இச் சட்ட முன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(5) 1975-76-ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள் மீது
வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

(அ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 21—மீனளம்.

மாண்புமிகு திரு. சி.வி.எம். அண்ணாமலை: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின் மேல் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன் மொழிகிறேன்.

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 21—மீனளம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 1,42,53,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

THIRU R. PONNAPPA NADAR: Sir, to discuss about the necessity to construct a pier in Colachel to make it a good fishing harbor, I move—

‘That the allotment of Rs. 1,42,53,000 under Demand No. 21—Fisheries—be reduced by Rs. 100.’

THIRU B. VENKATASWAMY: Sir, to discuss the need to introduce deep sea fishing boats in the State, I move—

‘That the allotment of Rs. 1,42,53,000 under Demand No. 21—Fisheries—be reduced by Rs. 100.’

THIRU A. SUBRAMANIAM: Sir, to discuss policy I move—

‘That the allotment of Rs. 1,42,53,000 under Demand No. 21—Fisheries—be reduced by Rs. 100.’

திரு. கே. எ. வகாப்: தலைவர் அவர்களே, தூரக்கடலில் சென்று மீன் பிடிக்கும் மீனவர்களுக்குப் பாதுகாப்பும், உயிரிழக்குங்கால் அரசு உதவிகள் செய்வது பற்றி விவாதிக்க—

“நிதி க்கோரிக்கை எண் 21—மீனளம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,42,53,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும் என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை நான் முன் மொழிகிறேன்.”

1975 ஏப்ரல் 9]

(ஆ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 30—சமூக நலன்.

மாண்புமிகு திரு. சி.வி.எம். அண்ணாமலை: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுராயின் மேல் கீழ்க்கண்ட சீர்மானத்தை நான் முன் மொழிகிறேன்—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 30— சமூக நலன் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 2,60,73,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”

THIRU J. JAMES: Sir, to discuss the necessity to give priority in the matter of employment for physically handicapped people by the Government, I move—

‘That the allotment of Rs. 2,60,73,000 under Demand No. 30—Social Welfare be reduced by Rs. 100.

THIRU A. SUBRAMANIAM: Sir to urge the immediate re-opening of the Victoria Memorial School for the Blind, Poonamallee, and the necessity to institute a public enquiry about the incidents preceding the closure as well as about the affairs of the School, I move—

‘That the allotment of Rs. 2,60,73,000 under Demand No. 30—Social Welfare—be reduced by Rs. 100’.

THIRU B. VENKATASWAMY: Sir, to discuss the need to open more orphanages in the State, I move—

‘That the allotment of Rs. 2,60,73,000 under Demand No. 30—Social Welfare—be reduced by Rs. 100’.

திரு. கே.எ. வகாப்: தலைவர் அவர்களே, அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும், ஏழை விதவைகளுக்கும் உதவித் தொகைகள் அளிப்பது பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 30—சமூக நலன் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 2,60,73,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை நான் முன் மொழிகின்றேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி.வி.எம். அண்ணாமலை: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பீனாத்த துறை மான்யம் 1975-76-ம் ஆண்டு கோரிக்கைக்கு விளக்கமான குறிப்பு *உறுப்பினர்கள் பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டு தற்போது மாமன்றத்தில் வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்தக் குறிப்பீடுகளை இம் மாமன்ற நடவடிக்கையில் இணைத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* 240—256-ம் பக்கங்களில் இணைப்பு II-ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

[திரு. சி.வி. எம். அண்ணாமலை]

[1975 ஏப்ரல் 9]

இதைப் போலவே சமூகநல மான்யம் குறித்த 1975-76-ஆம் ஆண்டுக்கான விளக்கமான கோரிக்கை** ஒன்று உறுப்பினர்களுடைய மேற்பார்வைக்கு ஏற்கெனவே அனுப்பப்பட்டு தற்போது மாமன்றத்தில் வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இந்தக்குறிப்பினையும் நடவடிக்கையில் இணைத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொண்டு, உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய நல்ல அறிவுரைகளைக் கூறி, கேட்ட பிறகு இது பற்றிய விளக்கம் தெரிவிக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. என். டென்னிஸ் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கை மீது எங்கள் கட்சியினர் கொடுத்த வெட்டுத் தீர்மானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

நம் நாடு சுதந்திரம் அடைந்து 27 ஆண்டுகள் ஆகியும் பல சமுதாயத்தினர் பொருளாதார நிலையில் சமூக நிலையில் மோசமாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் நிலை இன்னும் மிகமோசமான நிலைமையில் இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இருப்பவர்கள் மீனவர்கள் சமூகம் என்று கூறலாம். முக்கியமாக அவர்கள் கடலிலே நம்பிக்கை வைத்து வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதை உயிர்த் தொழிலாக நம்பி வாழ்கிற நிலையில் நடத்துகிறார்கள்.

மீனவர்கள் இன்னும் ஏழ்மையான நிலையில் இருக்கின்றார்கள். மீன் வறுமையின் சின்னமாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள். கடலையே தம் சொத்தாக வைத்து அதை நம்பி வாழ்கிற நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் பொருளாதாரத்தில் பலவீனம் பல சிக்கல்கள், கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. இன்று கடலோர கிராமங்களைப் பார்த்தால் போதுமான சாலைகள் இல்லாத நிலையையும், மின் ஒளிவசதி இல்லாத நிலையையும், குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாத நிலையையும் காணலாம். இந்த நிலைமைகளைப் போக்குவதற்கு அரசு, மீன் இலாகாவும் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்களுடைய பொருளாதார சமூக வாழ்க்கையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்த அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு வழிவகை செய்ய அரசு நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் நாட்டில் நீண்ட கடற்கரை ஆயிரம் கிலோ மீட்டர்கள் இருக்கிறது. மிகவும் ஓடுங்கிய விஸ்தீரண இடத்தில் மீனவர்கள் வசிக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு மீன் பிடிப்பது ஒரே தொழில். இவர்களுக்கு மீன் பிடிப்புத் தொழில் எல்லா காலங்களிலும் பயன் கொடுப்பதாக இல்லை. மீன் தொழில் அவர்களுக்கு இல்லாத காலங்களில் அவர்கள் வறுமையில், பட்டினியில் இருக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றனர். இந்தக் காரணத்தால்

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. என். டென்னிஸ்]

தால் மீன் தொழில் இல்லாத காலங்களில் அவர்களுக்கு மாற்றுத் தொழில் அரசாங்கம் வகுத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்று பழமையான முறைப்படி பெரும்பாலானோர் மீன் பிடிக்கிற நிலையில் இருக்கிறார்கள். கடடு மரங்களில், வள்ளங்களில் மீன் பிடிக்கிறார்கள். மீனவர்கள் திரும்பி வருவார்களா என்ற கவலையில் வீட்டில் உள்ள அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் இருக்க வேண்டிய நிலை இருக்கின்றது. கடலுக்குப் போனால் அடுத்த நாள் வருவார்களோ என்ற நிலை இருக்கின்றது. அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்று கடடு மரம் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இல்லை. அவர்கள் பெரிய முதலாளிகளிடம் வேலை செய்கிற நிலை ஏற்படுகின்றது. இரண்டு மூன்று ரூபாய்க்கு என்ற குறைந்த நிலையில் அவர்கள் சம்பளத்திற்கு, கூலிக்கு வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தொடர்ந்து வேலை கிடைக்காத நிலையும் இருக்கின்றது. கடடு மரங்கள், வலைகள் பரம்பரையாக மீன் பிடிக்கிறவர்களுக்குச் சொந்தமாக இல்லை. இவைகள் மீன் பிடி தொழில் செய்கிறவர்களுக்குச் சொந்தமாகக் கூடிய வகையில் மான்யம் கொடுக்க வேண்டும், கடன் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்ஷூரன்ஸ் முறை இந்த மீன் பிடி தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மீன் பிடித் தொழிலில் பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. எல்லா காலங்களிலும் மீன் அகப்படுவது இல்லை, எல்லோருக்கும் ஒன்று போல மீன் கிடைப்பது இல்லை. அவர்கள் பாக்கியத்தைப் பொறுத்தது. இது இந்தத் தொழில் தோன்றிய பழைய காலத்திலிருந்து இருக்கின்றது. எந்த எந்தக் கடலில் இன்னினன் மீன் கிடைக்கிறது என்பதை அரசு ஆராய்ந்து இதனை மைல்களுக்கு அப்பால் மீன் கிடைக்கிறது என்பதை மீனவர்களுக்கு அறிவிப்பதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு இரால் மீன் போன்ற உயர்ந்த ரக மீன்களுக்கு நல்ல விலை இருக்கிறது. வெளிநாடுகளில் அதற்கு நல்ல மார்க்கெட் இருக்கிறது. அந்நியச் செலாவணி ஈட்டக்கூடியதாக இந்த ரக மீன்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அதன் முழுப் பயனையும் நம்முடைய மீனவர்கள் அடைகிறார்களா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை. அரசு அதில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். கேரளத்தில் இருக்கக்கூடிய வியாபாரிகள் இந்த மீன்களை வாங்கி, வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பக் கூடிய நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் மீனவர்கள் அதன் முழுப் பயனையும் அடைய முடியவில்லை; முழு விலையும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. முழு விலையும் மீனவர்களுக்குக் கிடைக்க வழிவகை காணவேண்டும். அதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நம்முடைய அரசாங்கமே இங்குள்ள மீனவர்கள் பிடிக்கின்ற மீன்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய ஏற்பாடு செய்தால் நம்முடைய மீனவர்களுக்கு முழுப் பயனும்

[திரு. என். டென்னிஸ்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

கிடைக்கும்; அந்நியச் * செலாவணியும் நமக்குக் கிடைக்கும். அதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இயந்திரப் படகுகளை எடுத்துக்கொண்டால் இப்போது 1,600 இயந்திரப் படகுகள்தான் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று அறிக்கையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது சில குறிப்பிட்ட கிராமங்களுக்கு அதிகமாக இயந்திரப் படகுகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன; சில கிராமங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை; சில கிராமங்களுக்கு மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சீட்டு முறையில் கொடுக்கப்பட்டாலும் ஒரு சில குறிப்பிட்ட கிராமங்களுக்கு மட்டும் அதிகமாக வழங்கப்படுவது சரியல்ல. எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் பரவலாகக் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் சம வாய்ப்பில் விசைப்படகுகள் கிடைக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இயந்திரப் படகுகளில் இருக்கிற இயந்திரங்கள் பல பழுதடைந்து மோசமாக இருக்கின்றன. அதனால் மீனவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் நல்ல இயந்திரங்கள் பொருத்தப்பட்ட இயந்திரப் படகுகளை வழங்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையில் நல்ல இயந்திரங்களைக் கொடுக்க சில வழிவகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை ஒழுங்காக தீவிரமாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இயந்திரப் படகுகள் இன்னும் அதிக அளவில் மீனவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் எண்ணிக்கை மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிற விசைப்படகுகளின் எண்ணிக்கையோ வெறும் 1,600 தான். இது போதாது. ஆகையால் இன்னும் அதிக அளவு மெகனைஸ்ட் போட் வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கட்டுமரங்கள், வள்ளங்கள் மூலம் மீன் பிடிக்கின்றவர்களுக்கும் மெகனைஸ்ட் போட்டில் மீன் பிடிக்கின்றவர்களுக்கும் அடிக்கடி சண்டை ஏற்படுகிறது. கட்டுமரங்கள், வள்ளங்களில் மீன் பிடிக்கின்றவர்களின் வலைகளை மெகனைஸ்ட் போட்டில் மீன் பிடிப்பவர்கள் அறுத்துவிடுகிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்குப் பெருத்த கஷ்டமும், நஷ்டமும் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, அடிக்கடி சண்டைகள் ஏற்படுகின்றன.

(பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

மெகனைஸ்ட் போட் வைத்திருப்பவர்கள் கரையோரத்தில் மீன் பிடிப்பதால் கட்டுமரங்கள், வள்ளங்கள் மூலம் மீன்பிடிப்பவர்களுக்கு மீன் கிடைக்காத நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இத்தனை மைல்களுக்கு அப்பால் சென்றுதான் விசைப்படகு வைத்திருப்பவர்கள் மீன் பிடிக்க வேண்டுமென்று கட்டாயமான ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும். இப்போதும் அந்த ஏற்பாடு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால், ஒழுங்காக

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. என். டென்னிஸ்]

அது செயல்படுத்தப்படவில்லை. இருக்கின்ற விதிமுறைகளை ஒழுங்காக செயல்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடாதவர்களுக்கும் விசைப்படகுகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மேலும் கொடுக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. அப்படிக் கொடுப்பது சரியல்ல. உண்மையாக இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் விசைப்படகுகள் கொடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

இப்போது மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடாத சில வியாபாரிகள் அதை வேறு ஒருவரின் பெயரில் பிளமி முறையில் வாங்கி, லாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் விசைப்படகுகளை வாங்கி அவர்கள் விற்கக்கூடிய சூழ்நிலையும் இருக்கிறது. ஆகையால், விசைப்படகுகளை வாங்கியவர்கள் சரியாக உபயோகப்படுத்துகிறார்களா என்பதை கண்காணிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விசைப்படகுகளுக்கு போதுமான டீசல் எண்ணெய் இப்போது கிடைக்காத ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. அதை மாற்றி, போதுமான அளவுக்கு கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

விசைப்படகுகள் பழுதுப்பட்டால் அவற்றைச் சரிபார்க்க ஒர்டர் ஷாப் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது, ஆகையால் 25 மைல்களுக்கு ஒரு ஒர்டர் ஷாப் பாவது அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கடலில் உயிரிழந்துவிடுகிறவர்கள் குடும்பத்திற்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது; பொருளாதார நிலையில் மிகவும் மோசமாக இருக்கிற அவர்களுக்குக் குறைந்தது 5,000 ரூபாய் என்ற அளவுக் காவது கொடுக்க வேண்டும்.

பஞ்ச காலங்களில் கடலோர மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் அவர்களுக்கு இலவசமாக மரவள்ளிக் கிழங்கு, இதர உணவு தானியங்களை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடல் அரிப்பினால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பல கிராமங்கள் அடிக்கடி பாதிக்கப்படுகின்றன. சில நேரங்களிலே கிராமங்களே இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு கடல் அரிப்பினால் கிராமங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. கடல் அரிப்பு ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு ஒரு நிரந்தரமான பரிகாரம் காணவேண்டும். மேலும் கடல் அரிப்பு ஏற்படாத வண்ணம் தடுப்புச் சுவர் கட்டி, ஒரு நிரந்தரமான பரிகாரம் காணும் வகையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அல்லது கன்னியாகுமரியில் கடற்கரையில் மீனவ கிராமங்களே இல்லாது போய் விடும்.

இந்த அறிக்கையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைத் தவிர வேறு சில இடங்களில் மீனவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பது பற்றி

[திரு. என். டென்னிஸ்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அறிக்கையின் 19-வது பக்கத்தில் இரண்டு இடங்களில் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கும் திட்டத்திற்கு வகை செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கடலரிப்பினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வீடு கட்டுவது பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. அவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக்கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு இனையும் சின்னத்துறையில் ஏழை மீனவர்களுக்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன் திருவிதாங்கூர்-கொச்சி அரசால் வீடுகட்ட கொடுத்த தொகையைப் பெற அரசு தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கிறது. அதைக் கைவிட அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அமைச்சரவர்களின் உரையின் ஆரம்பத்தில் தமிழ்நாட்டில் கிழக்குக் கடலோரப் பகுதி ஆமிரம் கிலோமீட்டர் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமக்கு கிழக்குக் கடற்கரை மட்டுமல்ல; மேற்குக் கடற்கரையும் இருக்கிறது. அரபிக்கடலோரத்தில் அதிக நீளமுள்ள கடற்கரை இருக்கிறது. அதையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு அங்குள்ள மீனவ சமூகத்திற்கான நல்ல காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குளச்சலில் பழைய துறைமுகம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை ஒரு மீன்பிடி துறைமுகமாக உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

லீபுரம், முட்டம் போன்ற இடங்களையும் மீன்பிடித் துறைமுகங்களாக ஆக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நைலான் நூல் கிடைக்காத ஒரு நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நைலான் நூல் நியாய விலையில் அதிக அளவில் கிடைக்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் குளச்சலில் இருந்து கொல்லங்கோடு வரையில் ஒரு கடலோர சாலை அமைக்க வேண்டும்.

இப்போது உள்நாட்டு மீன் வளங்களைப் பெருக்குவதில் அதிக உற்சாகம் காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை. உள்நாட்டு மீன் வளங்களைப் பெருக்கினால் உள்நாட்டு மீனவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும்; உணவுக்கும் அது பெரிதும் உதவியாக இருக்கும். அது சத்துணவு. ஆகவே, பெருமளவில் எல்லாக் குளங்களிலும் மீன் வளர்க்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக, சமூக நலத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் இன்றைக்கு இளைஞர் அணி என்ற அமைப்பு இருக்கிறது. இளைஞரணியில் இருக்கக்கூடியவர்களின் வேலை நிரந்தரமாக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நிரந்தரமாக வேலை கொடுக்க அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1975 ஏப்ரல் 9] [திரு. என். டென்னிஸ்]

தொழு நோய் பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வு இல்லங்கள் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தவிர வேறு பல மாவட்டங்களில் இருக்கின்றன. ஆனால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இல்லை. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் குளச்சலில் ஒரு தொழு நோய் மருத்துவமனை இருக்கிறது. அதற்கு அதிக அளவில் மானியம் கொடுத்தால் அந்த மருத்துவ மனையை நல்ல முறையில் விருத்தி செய்து, சிகிச்சை அளிக்க வாய்ப்பு ஏற்படும்.

உடல் ஊனமுற்றோர்களில் படித்தவர்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஐரேணிபுரத்தில் குருடர் பள்ளி ஒன்று இருக்கிறது. அதற்கு அரசு அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை. விரைவில் அதற்கு அங்கீகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கொட்டாரம் என்ற இடத்தில் ஒரு செவிடர் பள்ளி இருக்கிறது. அரசு அதற்கு அதிக மானியம் கொடுப்பதோடு, ஆசிரியர் சம்பளத்தையும் அதிகமாக ஒழுங்காகக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

தொழு நோய் இருந்தால் அவர்களுக்குக் கட்டாயமாக ஸ்டெரிலை சேஷன் செய்வது நல்லது; அதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.

கை ரிக்கோ இன்றைக்கு ஒழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கை வண்டி வைத்து இழுக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. மிகக் கஷ்டமான வேலை. அதையும் மாற்றி, அவர்களுக்கு மாற்று வேலை கொடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-00)

* THIRUMATHI ALDA M. FOWLER : Mr. Deputy Speaker, Sir, I wish to bring before this House a few remarks relating to the Demand for Social Welfare. I feel, Sir, that the amount demanded is totally inadequate. I say so because one has to consider the amount of work that is before the Government for its achievement. I do not think that one-hundredth part of the work is being touched. There is so much more to do and, therefore, I feel that the amount is totally inadequate. I say this because to me this is most meaningful of all the Demands. The Government works on a person to person basis. Government guides the individuals i.e., the future citizen from the cradle to the grave. Therefore, the importance to be attached to this Department has to be taken seriously.

[Thirumathi Alda M. Fowler]

[1975 ஏப்ரல் 9]

I do not think we realise the kind of work done by Social Service Department. We ourselves are going to suffer in the long run. The work achieved by this department acts as a guide to individuals to change into new characters and personalities because of the altered environment. In the early stage when you take the little infant into the creche or Balwadi, we start at that point, to teach hygiene and sanitation. If we are to teach the child after it had crossed the age of 5 or 6, it is already too late. We start at this point to teach the correct habits of hygiene.

In the nursery stage, the child is trained in mind and body ; it should be taught good manners. I am afraid I have to say this because we are not aware that we have very bad manners and good manners have to be taught to the child from the earliest stage possible.

For example, going up a flight of stairs, one is confronted by four or five people coming down, it is almost as if the group of people would trample on you. Good manners is for you to move to one side and allow the others to pass. This has to be taught to the child at the early stage. Walking down the corridor if a person suddenly stops, placing his hands on his hips, he creates a road block. This person has not realised that he has inconvenienced many other people. So, these small things, though small, should be inculcated in the minds of children from the earliest stage of life. Later on, in adult life, the teaching to mothers in the methods of house-keeping, child care and other things are of vital importance because it is here that we train children to be good citizens.

Now in the teaching of skills also, self-reliance should be instilled in the minds of people. We have to help them to be self-reliant. They should be able to develop a sense of pride in their own workmanship in whatever they do whether they are in small industries or production units. We have to teach them a slogan so that they realise that every day they are getting better, so that they must become self-respecting people with good homes and with security in their homes. There is a tendency amongst us to run after Government for everything. We expect Government to spoonfeed us all through our lives. This is wrong psychologically. We should teach them the slogan of "Onwards, Forwards and Upwards". That is our goal and we should also say to them that is the goal that can be achieved in their lifetime. It is not something that will come about in the not too distant future.

So, let us impress on these people that the goal is achievable and it is, therefore, for them to put forth the efforts to achieve the goal.

I feel there should be a picturesque idea of the progress made. I hope the Government will give us graphs to indicate the progress made. We

1975 April 9]

[Thirumathi Alda M. Fowler]

want to see it so that we may know what was achieved last year and how far we have gone and are going, and how much of work has been covered.

Regarding voluntary agencies there are so many people who are willing to lend themselves for this work of social welfare. It is a potential that is before us and we have to make use of it. We have to encourage voluntary agencies, whether in cities or villages, we have to use them because they will give their willing assistance to do the work which the Government is trying to achieve.

Regarding the physically handicapped, Sir, I feel that we have not even touched the fringe. All that we have done is the mere fringe and there are large areas of work not yet touched. Occupational therapy is a field which is essential and which is good for the handicapped. But Occupational Therapists are very few and far between.

Disabled people have such a lot of time at their disposal and therefore this time has to be utilised so that they will be kept interested and occupied in various ways. So, whether it is costly or not, we have to give the materials, and equipment to occupy the time of these people. Residential centres also are very few. Naturally disabled persons cannot transport themselves from one place to another easily and they can do it with much difficulty. Also they must have an attendant to go along with them. Equipments required for the wards, the maintenance required for the wards must also be thought of and the supply of these items should be speeded up. Also children cannot go to various places and they can go there only by buses with inconvenience. So I feel that maintenance grants should be given to hospitals or centres that work with the disabled so that they can be made residents.

Though I do congratulate the Government on their achievement, there is still so much more that has been left undone and so much more that they would like to do. Therefore I feel that the Government and all of us here and the public also should look once again the monies required and demanded for this important Demand. I feel that if we can enhance these grants, the work will be speeded up.

Thank you, Sir.

திரு. குழ. செல்லையா : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மீளா மாணியத்தின்மீது அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பிலே என்னுடைய கருத்தினை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. குழ. செல்லையா]

[1975 ஏப்ரல் 9]

தமிழ்நாட்டு எல்லையிலுள்ள, ஆயிரம் கிலோமீட்டர் எல்லையிலே, சுமார் 3 இலட்சம் மீனவச் சமுதாய மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கின்ற ஒரு திட்டம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் இன்றைக்குத் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலே மீனவர் சமுதாயம் எந்தச் சூழ்நிலையிலே வசித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க மறந்து விடக்கூடாது. அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையிலே, இன்றைக்குத் தோணி கடலிலே போய்விட்டு வெளியிலே வந்தால் தான், வீட்டிலே அடுப்பெரியும் என்ற சூழ்நிலையிலே, அவர்கள் தமிழகத்திலே இருப்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, இன்றைக்கு நாட்டுப் படகுகாரர்களுக்கும் விசைப் படகுக்காரர்களுக்கும் இருக்கிற போராட்டங்கள் மிக அதிகமாக வளர்ந்து வருகின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்க மறந்து விடக்கூடாது. நாட்டுப் படகுக்காரர்கள் பெரும் பகுதியாக இருக்கிறார்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் இன்றைக்கு 1,500 இயந்திரப் படகுகள் இருப்பதாகக் கணக்கிலிருந்து தெரிகிறது. மொத்தம் 3 இலட்சம் பேர், 150 கிராமங்களுக்கு மேல், இத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அண்ணு அவர்கள் 1968-லே நாட்டுப் படகையெல்லாம் இயந்திரம் பொருத்திய படகுகளாக, விசைப் படகுகளாக ஆக்க, ஜப்பானோடு கூட்டாகச் சேர்ந்து ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தத் திட்டம் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இன்றைக்குப் பார்க்கும்போது 5 குதிரை சக்தி ஆயில் இன்ஜனை அதில் பொருத்திப் பயன்படுத்தினால், இந்தப் பிரச்சினைகள் தீர்க்க வகையிலே, நல்ல முறையிலே 15 மைல் வேகத்திலே செல்லக் கூடிய அளவுக்கு, மீன் பிடிக்க அப்படகுகளைப் பயன்படுத்தக் கூடிய சூழ்நிலையிருக்கிறதென்பதைச் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடந்த 3 மாதங்களுக்கு முன்பாக, தூத்துக்குடி பகுதியில் 5 ஹார்ஸ் பவர் இன்ஜின் பொருத்திய நாட்டுப் படகுகள் வெள்ளோட்டம் விட்டுப் பார்க்கப் பட்டன. அந்தப் படகுகள் ஓரளவு மீனவச் சமுதாயத்தவர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லவிரும்புகிறேன். ஆனால் ஆயில் இன்ஜின்களை அளிக்கிற அந்தத் தனியார் கம்பெனிக்காரர்கள் சொல்வது, தனிப்பட்ட நபர்களுக்குத் தர முடியாது—அரசாங்கம் காரண்டி கொடுத்தால்தான் தர முடியும் என்று கிரலோஸ்கர் கம்பெனிக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் அந்தக் கம்பெனிக்குத்தான் காரண்டி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. மீனவச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எந்த இன்ஜனைக் கேட்கிறார்களோ, அந்த இன்ஜனைத் தயாரிக்கும் கம்பெனியிடத்திலே அரசாங்கம் காரண்டி கொடுத்து, நாட்டுப்படகுகளை எல்லாம் சிறிய இயந்திரங்களைப் பொருத்திய படகுகளாக்க, முயற்சி செய்யலாம், அதற்குத் தனியார் கம்பெனிகளுக்கு அரசாங்கம் காரண்டி கொடுக்கலாம் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்குப் படகிலே இருப்பவர்கள் எல்லாம் படகுகளின் சோந்தக்காரர்கள் அல்ல. இன்றைக்கு 100 படகுகள் 90

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. குழ. செல்லையா]

கின்றன என்றால், அவற்றில் 90 பேர்கள் அப்படகுகளின் சொந்தக் காரர்கள் அல்ல. தனிப்பட்ட முதலாளிகள், சிறிய படகுகளையும் பெரிய படகுகளையும் சொந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கி, அதை ஒரு தொழிலாகச் செய்கிறார்கள். மீனவச் சமுதாய மக்கள் மீன் தொழிலை நம்பியிருக்கிற மக்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சொந்தப் படகை வைத்திருப்பதில்லை. படகுக்குச் சொந்தக்காரன்—முதலாளி கரையிலே நின்று கொண்டு எப்போது தோணி வரும் என்று பார்க்கிறான். தோணி கரைக்கு வந்தவுடன், அதிலுள்ள மீன் எலத்திற்கு விடப்படுகிறது. அந்த மீனை விற்று ரூ. 100 வந்தால், ரூ. 50 ஐ அவன் எடுத்துக்கொள்கிறான். மீதமுள்ள ரூ. 50-ஐ 4, 5 தொழிலாளிகள் பங்கு போட்டுக்கொள்கிறார்கள். இது ஆண்டாண்டு காலமாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிற காரியமாகும். இதனால் ரூ. 10,000-க்கு நாட்டுப் படகை வாங்கிவிடுகிற ஒரு முதலாளி, ஓராண்டுக் காலத்திலே ரூ. 50,000 மோ, ரூ. 70,000 மோ சம்பாதிக்கிறான். ஆனால் தொழில் செய்கிற மீனவச் சமுதாய மக்கள் கூலியாட்களாக, வேலையாட்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறார்களே தவிர, அவர்களுக்கு எந்தவிதமான நிரந்தரப் பாதுகாப்பும் இல்லை. ஒரு நாளைக்கு மீன் பிடிபடவில்லையென்றால், வெறும் போட்டாகத்தான் வரும். அன்றைக்கு வெறுமனே வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். ஆகவே அரசாங்கம் என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், தொழில் செய்கிற மீனவனுக்கு அந்தப் படகு சொந்தம் என்கிற சட்டத்தை அரசாங்கம் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உழகிறவனுக்கே நிலம் சொந்தம் என்ற வகையில் எப்படி சட்டம் இயற்றியிருக்கிறோமோ, அதே போல் எல்லோருக்குமே அல்ல, ரூ. 10,000 போட்டு, ரூ. 50,000, ரூ. 1 இலட்சம் பெற்றுத்தந்திருக்கிற மீனவச் சமுதாய மக்களுக்கு, அந்தப் படகுகளை அவற்றைச் உபயோகப் படுத்துகிறவர்களுக்கு சொந்தமாக ஆக்கச் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு நாட்டுப் படகுகளுக்கும் விசைப்படகுகளுக்கும் இருக்கிற தகராறுகள் ஏராளமாகும். அதனை இந்த மன்றத்திலேயே நான் பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். சான்றாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், நாட்டுப் படகுக்காரர்கள் எப்பொழுது மீன் பிடிக்கவேண்டும், விசைப் படகுக்காரர்கள் எப்பொழுது போகவேண்டுமென்ற பிரச்சினைகள் மாவட்டவாரியாக, சென்னையிலேயிருந்து, இராமேஸ்வரம், இராமநாதபுரம் வரை இருந்து வருகின்றன.

எங்கள் பேராலுரணித் தொகுதியைப் பொறுத்தவரை மல்லிப்படினத்திலே ஆர்.டி.ஓ.வை வைத்து, அதனை முறையாக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வந்தோம். ஆனால், அதிலேயும் பிரச்சனை வந்தது. நீண்ட காலமாகத் தீர்க்கப்படாத பிரச்சனை. அரசு தற்காலிகமாக, மீனவத்துறை அதிகாரிகளை வைத்துப் பரிகாரம் செய்தாலும் அது பயனளிக்கவில்லை. சாதாரண ஏழைகளிய மீனவர்கள்தான் நாட்டுப் படகை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ரூ. 30,000-க்கான விலையிருந்தால்தான் அவர்கள் மீன்பிடிக்க முடியும்.

[திரு. குழ. செல்லையா]

[1975-ஆப்ரல் 9]

மீனவர்களுக்குள் தகராறு ஏற்பட்டு படகு உடைந்து போவது மட்டுமல்ல, ரூ. 40,000, ரூ. 30,000 மதிப்புள்ள வலைகள் அறுக்கப்பட்டு, வாழ் வற்றிருக்கக்கூடிய நிலையும் ஏற்படுகிறது.

மல்லிப்பட்டணத்திலே 9-1-1975-லே நாட்டுப் படகுக்காரர்களுக்கும் விசைப் படகுக்காரர்களுக்கும் ஏற்பட்ட மோதலின் காரணமாக இரண்டு பேர் இறந்திருக்கிறார்கள். மல்லிப்பட்டணத்திலே இருக்கிற எம். எஸ். சையத் மொகம்மது ஐ. பி. 217 என்ற விசைப்படகிலே போய், நாட்டுப் படகும் போய், அதில் இரண்டு பேர் இறந்திருக்கிறார்கள். 4 பேர் மீன் பிடிக்கச் சென்றார்கள். படகுகள் ஒன்றோடொன்று மோதியதன் காரணமாக, இரண்டு பேர் இறந்து விட்டார்கள். 9-1-1975, இரவு 8 மணி அளவிலே மோதியதில், 2 பேர் இறந்து போய், கீழே விழுந்து காணவில்லையென்ற செய்தி வந்தது. தேடிப் பார்த்து, 12-1-1975 அன்று வீரையன் என்பவர் கிடைத்தார். 13-ம் தேதி, பொடிசிங்கன் என்பவர் பிணம் கிடைத் திருக்கிறது. இராசேந்திரன், சுப்பையன் ஆகியோர் மீட்கப்பட்டு, கரையில் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இறந்து போன வீரையனை நம்பி இருக் கிறவர்கள் 11 பேர். அவருடைய வருமானத்தை நம்பித்தான் அந்தக் குடும்பம் வாழவேண்டிய நிலையிருக்கிறது. அதே போல், இறந்துபோன பொடிசிங்கன் என்ற மீனவரை நம்பி 7 பேர் அந்தக் குடும்பத்திலே இருக்கிறார்கள்.

அந்த 7 பேரும் பொடிசிங்கன் என்பவர் தொழில் செய்து வீட்டுக்கு வந்தால்தான் சாப்பாடு என்ற நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி முதலமைச்சர் அவர்களுக்குப் பலமுறை தெரிவித்தாகிவிட்டது. இது வரையில் அந்தக் குடும்பங்களுக்கு எந்த விதமான சலுகையும் உதவியும் செய்யப்படவில்லை என்பதை வேதனையோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அல்லது மோதியதுபற்றி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பது தெளிவாக்கப்படவில்லை.

அதற்காகத்தான் நான் சொன்னேன், எல்லாவற்றையும் எஞ்சின் வைத்த போட்களாக மாற்றியமைத்தால் இந்தப் பிரச்சனை தீரும். சென்னை போன்ற இடங்களில் விசைப்படகுகள், நாட்டுப் படகுகள் மோதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

அதிராம்பட்டினத்தில் இந்நிலைமை இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமை பெரிய கலவரம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதிலே அரசாங்கம் மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். விசைப் படகுகளைப் பொறுத்த வரையில் காலையிலே செல்ல வேண்டுமென்று சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும். ஏழு மணி அல்லது 7½ மணிக்குக் கடலில் இறங்கினால் 3 மைல் சென்று தங்களுடைய டிராலர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். நாட்டுப் படகுகள் அப்போது வெளியே வந்துவிடும். ஆகவே, விசைப்படகுகளுக்கும் நாட்டுப் படகுகளுக்கும் மோதல் ஏற்படாது. விசைப் படகுக்காரர்கள் கிளம்புகிறபோது—இதற்காக நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்குப் பிறகு ஒரு திட்டத்தை ஆர்.டி.ஓ. வைத்திருக்கிறார்—காவல் நிலையத்திற்கு சென்று அங்கே கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு அவர்கள் போக வேண்டும் இது

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. குழ. செல்லையா]

அருமையான திட்டம். விசைப் படகுக்காரர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. அவர்கள் பாஸ் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பரிசோதனை செய்கிறபோது அவர்கள் அந்த பாஸை வைத்திருக்க வேண்டும்.

இப்போது நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. பல உயிர்கள் போகின்றன, பல குடும்பங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன, மீனவர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும். இறால் மீன் என்பது சில சில காலங்களில் தான் கிடைக்கிறது. தங்கத்தைப்போல் இருக்கிறது. விலை உயர்ந்தது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. டென்னிஸ் சொன்னதைப்போல அந்த மீனவர்களுக்கு அதனால் லாபம் கிடையாது.

மல்லிப்பட்டணத்திலே, உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஒரு கிலோ இறால் மீன் 40 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார் வியாபாரி. ஆனால் அதே வியாபாரி வெளியிலே அதை கொண்டு போய் பதப்படுத்தி வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிற நேரத்திலே அங்கே 120 ரூபாய் 130 ரூபாய்க்கு அவர்கள் விற்கிறார்கள். பாடுபட்டுப் பிடித்துக் கொண்டுவருகிற மீனவர்களுக்கு 40 ரூபாய்தான் கிடைக்கிறது. ஆனால் ஒன்றும் செய்யாத வியாபாரிக்கு 120 ரூபாய் கிடைக்கிறது. இதை அரசாங்கமே செய்யலாம். அல்லது கூட்டுறவுச் சங்கம் மூலமாகச் செய்யலாம். கேரளா, கர்நாடகம் போன்ற மாநிலங்களிலே உள்ள வியாபாரிகள் இங்கே வந்து வாங்கிக் கொண்டுபோய் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். சும்மா இருந்து கொண்டிருக்கிற வியாபாரிக்கு 80 ரூபாய் லாபம் கிடைக்கிறது. ஆனால் பாடுபட்டு உழைக்கிற மீனவர்களுக்கு அது கிடைப்பது இல்லை. அரசாங்கமே பதப்படுத்துகிற முயற்சியை மேற்கொண்டு வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தால் அன்னியச் செலவானியும் கிடைக்கும், பாடுபடுகிற மீனவர்களுக்கு அதிகமாக தொகையும் கிடைக்கும் அவர்கள் மகிழ்ச்சி யடைவார்கள். நிம்மதியாக வாழமுடியும். ஆகவே இறால் வியாபாரத்தைத் தனியார்களுக்குக் கொடுக்காமல் அரசாங்கமே செய்ய வேண்டும்.

சில படகுகளை அரசாங்கம் கட்டுவதற்கும் தனியார் கட்டுவதற்கும் தொகையில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அரசாங்கம் கட்டினால் அதிகமாக இருக்கிறது. அதையே தனியார் கட்டினால் விலை குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். படகு வைத்திருக்கிறவர்கள் எஞ்சின் கேட்டால் அரசாங்கம் தரமாட்டேன் என்கிறது, படகோடு சேர்த்து வாங்கினால்தான் தரப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். எஞ்சின் வேண்டுமென்று கேட்டாலும் கேட்கிற எஞ்சினைக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

ஸ்டேட் பிஷ்ரிஸ் கமிட்டி என்று இருக்கிறது, அதிலே எதிர்க்கட்சியினர் யாரும் இல்லை. ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அதிலே அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். முன்பு இருந்த கமிட்டியிலே எட்மண்ட் அவர்கள் இருந்தார்கள். மத்திய அரசாங்கம் வைத்திருக்கிற அட்வைசரி கமிட்டியில் அவர் இப்போதும் உறுப்பினராக இருக்கிறார். இந்தக் கமிட்டியிலே மெம்பர்களாக இருந்தால் தான் எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும்.

[திரு. குழ. செல்வையா]

[1975 ஏப்ரல் 9]

அடுத்தது சமூகநலம், தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்கள் இல்லம் 7, 8 இடங்களில் இருக்கின்றன. இது ஏதோ விளம்பரத்திற்காகச் செய்யப் படுகிறது. தெருவிலே தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள், எச்சிலைக்குப் போராடக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்.

உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் 1 மணிக்குப் பிறகு கோட்டைக்குப் பின்னாலே இருக்கிற ஓட்டலுக்குப் பக்கத்தில் பார்த்தால் நாயோடு அவர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டமன்ற உறுப்பினர் விடுதிக்குப் பின்னாலே பார்த்தாலும்கூட அவர்கள் நாயோடு போட்டியிடக் கூடிய நிலைமையில்தான் இருக்கிறார்கள். விளம்பரத்திற்காக இந்தக் காரியத்தைச் செய்வதை விட உண்மையிலேயே தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்களுக்கு அவர்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(திரு. கு. பெரியசாமி அவர்கள் தலைப்பாகை அணிந்து அமர்ந்திருந்தார்.)

திரு. கு. காமாட்சி : நம்முடைய சபைக்கு மகாராஜா வந்து உட்கார்ந்து இருப்பதைப்போல் தெரிகிறது. அது யார்?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : எடுத்துவிட்டார், மகாராஜா முடியரசிலிருந்து குடியரசிற்கு வந்துவிட்டார். (கிரிப்பு.)

மாண்புமிகு திரு. சி.வி.எம். அண்ணாமலை : அங்கத்தினர் மறுவாழ்வு இல்லங்களிலே குற்றங்கள் ஏதாவது கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன். தொழுநோய் பிச்சைக்காரர்கள் தெருவிலே இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள், பிச்சையெடுப்பதைத் தடுப்பதற்குச் சட்டம் வர இருக்கிறது. தொழுநோய்க்காரர்களை நாமே கட்டாயப்படுத்தி இல்லத்திலே சேர்ப்பதில்லை. அவரவர்களாக முன்வந்தால் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு நல்லமுறையிலே கண்காணிக்கப்பட்டு நோய் தீர மருத்துவ சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு அவர்கள் மனத் தெளிவுபெற்று எதிர்காலத்திலே தன்னிறைவுபெற்று தன்காலிலேயே நிற்கக்கூடிய அளவிற்குச் செய்யக்கூடிய நல்ல திட்டம்; விளம்பரத்திற்காகச் செய்யப்படுகிற திட்டம் அல்ல. சமுதாய நலத்தை மனத்திலே வைத்து உணர்ச்சிப் பூர்வமாகச் செய்யப்படுகிற திட்டம், இந்தத் திட்டம் காந்தியடிகளின் நெறியிலே அண்ணா அவர்களின் வழியிலே நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களுடைய முதன்மையான திட்டம்தான் என்பதை நான் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

திரு. குழ. செல்வையா : சட்டம் கொண்டுவருகிற நிலைமை இருக்கட்டும். இன்றைக்கு அவர்கள் நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. ஆகவே, விளம்பரத்திற்காகச் செய்யாமல் உண்மையிலேயே அவர்கள் நல்ல வாழ்வைப் பெறக்கூடிய முயற்சியில் இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மினவர்களுக்கு வீட்டுவசதி, மருத்துவவசதி, பள்ளி வசதிகள் எல்லாம்—கார்ப்பரேஷன் வீடு கட்டுவது சரியல்ல—அரசாங்கமே மினவர்களுக்குத் தனியாக இவற்றையெல்லாம் செய்து கொடுக்க வேண்டு

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. குழ. செல்வையா]

மென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். முதலமைச்சர் சொன்னார்கள், பூம்புகாரில் வீடுகள் கட்டப்படுகின்றன என்று. மீனவர்கள் பூம்புகாரில் மட்டும் அல்ல. தமிழகம் முழுவதும் மீனவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கும் வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். பூம்புகாரில் கட்டப்படுகிற அத்தனை வீடுகளையும் மீனவர்களுக்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. மு. வேதாசலம் : துணைத்தலைவர் அவர்களே, இன்று நம்முடைய அமைச்சர் கொண்டுவந்திருக்கிற மீன்வள மானியத்தை ஆதரித்து நான் பேசக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டிலே பெரிய கடற்கரை இருப்பதை நீங்கள் எல்லாம் அறிவீர்கள். அதிலே மீன்களும், இருல்களும் மற்றும் விலை உயர்ந்த பொருள்களும் இருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

(முற்பகல் 11—30)

இருந்தாலும் ஏழை மீனவர்களால் அதைத் தகுந்த முறையிலே பிடிக்க முடியாமல் இருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்களுக்கு விஞ்ஞான முறையிலே மீன் பிடிப்பதற்கான கருவிகளைத் தந்து உதவுவதற்கு நிறைய மானியங்களைத் தர வேண்டும். இப்பொழுது சில மானியங்கள் நிறுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. விசைப்படுகளுக்கான மானியம் இல்லை, எஞ்சின்களுக்கான மானியம் இல்லை, மீன் பிடிக்கிற வலைக்கான மானியம் இல்லை. இந்த மானியங்கள் அவசியமானவை. இவற்றை நம்முடைய கலைஞர் ஆட்சியில் தரவேண்டும், தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய பகுதியிலே மீன்பிடிக்க துறைமுகம் ஒன்றைக் கட்டுகிறார்கள். அந்தப் பகுதியில், கடற்கரை ஓரங்களில் கடல் அரிப்பினால் மீனவர் குப்பங்கள் அரித்துக் கொண்டே போவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதற்காக, உடனடியாக இராயபுரம் பகுதியிலிருந்து திருவொற்றியூர் பகுதி வரையில் பெரிய தடுப்புச் சுவர் கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மீனவர்களுக்காக எவ்வளவோ நல்ல, அழகான திட்டங்களைத் தந்திருக்கிறீர்கள், அதற்காக அமைச்சரவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். மீனவர் குப்பங்களில் சென்று பார்த்தால் மிகவும் மோசமான நிலையில் குடிசைப் பகுதிகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்வதற்கான வசதியில்லாத நிலையில் குடிசைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு நல்ல திட்டத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள், 5,000 வீடுகள் 2 கோடி ரூபாய் செலவிலே கட்டித்தர நம்முடைய கலைஞர் ஆட்சியில் ஏற்பாடு செய்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். அதேபோல் குடிசைகளில் வாழ்கின்ற கடற்கரைப் பகுதியில் ரோடு வசதிகள் இல்லை. அந்தப் பகுதியில் ஆறு குறுக்கே போகிறது, அதைத் தாண்டி நடந்து போகிறார்கள். எனவே அதற்குப் பாலம் அமைத்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மீனவர்கள் நத்தம் புறம்போக்கு நிலங்களில் வாழ்கிறார்கள். இது வரையில் அவர்களுக்குப் பட்டா வழங்கப்படவில்லை. அவர்களுக்குப் பட்டா வழங்குவதற்குத் துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. மு. வேதாசலம்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

மீனவர்கள் மிகவும் பின்தங்கிய மோசமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பல தடவை இந்த மன்றத்திலே சொல்லியிருக்கிறேன். மீனவர் இனத்தைத் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் விஸ்டிலே சேர்க்க வேண்டும் அல்லது மோஸ்ட் பேக்வார்ட் கிளாசாக சேர்க்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“ மீனவர்களுக்காக - ஃபிஷர்ஸ் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள், அதை நான் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் ஏப்ரல் மாதம் இந்த கார்ப்பரேஷன் தொடங்கப்பட்டது. அதற்குமுன் ஒரு படகின் விலை 54,893 ரூபாயாக இருந்தது. இப்பொழுது கார்ப்பரேஷன் தொடங்கியதற்குப் பிறகு சுமார் 1,20,000 ரூபாய்க்கு மேலாக இருக்கிறது. ஏழை மீனவர்கள், கட்டுமரத்தில் சென்று உயிர் வாழ்பவர்கள், கட்டுமரத்தில் சென்று மீன் பிடிப்பவர்கள் இப்படி 1,20,000 ரூபாய் கொடுத்து எப்படி வாங்க முடியும்? தயவுசெய்து அமைச்சரவர்கள் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். எனவே மீனவர்களுக்கு சப்சிடி தந்தால்தான், மானியம் தந்தால்தான் அவர்கள் வாழ முடியும்.

கடலிலே இருல்கள் இருக்கின்றன. கடலிலே விலை உயர்ந்த பொருட்கள் இருக்கின்றன, ஆனால் அவற்றை எடுத்து வருவதற்கான வசதிமிக்க கருவிகள், விஞ்ஞானக் கருவிகள் இல்லை. விஞ்ஞானக் கருவிகள் ஏழை மீனவர்களால் வாங்க முடியாது. அவர்கள் வாங்குவதற்கான சக்தியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு எல்லாத் துறைகளிலேயும் சப்சிடி தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். வேறொரு காரணத்தை வைத்து முதலிலே சப்சிடி வழங்கப்பட்டது. விசைப் படகுகளுக்குத் தரப்பட்டது. பிறகு அந்த சப்சிடி தேவையில்லை என்று கருத வேண்டாம். இது உணவுப் பற்றுக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும். மற்ற நாடுகளில், பக்கத்து மாநிலங்களில், கேரளாவிலே சப்சிடி கொடுக்கிறார்கள், கர்நாடகத்திலே சப்சிடி கொடுக்கிறார்கள், ஆந்திராவிலே சப்சிடி கொடுக்கிறார்கள், உலக நாட்டிலேயே கொடுக்கிறார்கள். எனவே நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இப்படிப்பட்ட ஏழை மீனவர்கள் பெரிய கடற்கரை இருந்தும் அவர்கள் வாழ முடியாமல் இருக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களுக்கு உதவியாக 10 கோடி ரூபாயிலே ஒரு மாஸ்டர் பிளான் போடவேண்டும். அப்படிப்பட்ட பெரிய திட்டத்தைத் தீட்டுவதற்கு 10 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தால் 30 கோடி ரூபாயாகக் சிடைக்குமென்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, மீனவர்களுக்காக இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த வேண்டுகிறேன்.

திரு. கு. பெரியசாமி : தலைவரவர்களே, மீனவத் துறை சம்பந்தமாகப் பேசுகிற நேரத்தில், தமிழ்நாட்டில் பிடிக்கப்படும் இருல் என்ற வர்க்கம் கேரளாவிற்குக் கடத்தப்பட்டது என்று சொல்லி.....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர்கள் பேசுவதில் சந்தேகம் இருந்தால் சொல்லுங்கள். தனியாகப் பேச வேண்டுமென்றால் அதற்கு வாய்ப்பு தருகிறேன்.

1976 ஏப்ரல் 9]

திரு. கு. பெரியசாமி : கேரளாவிற்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அவர்கள் அன்னியச் செலாவணியை ஈட்டுகிறார்கள். அதை ஏன் தமிழ்நாட்டில் செய்யக்கூடாது?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மந்திரி பிறகு பதில் சொல்வார்.

திரு. மு. வேதாசலம் : ஏராளமான மீன்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளைப் பிடிக்க மீனவர்களால் முடியவில்லை. ஆகவே, அவர்களுக்குத் தகுந்த மான்யம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நாட்டிலே உணவுப் பஞ்சம். அதைப்போலவே, கடலிலேயும் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கேயும் டிரெஸ்ட் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரூல் மீன்களும், மற்ற மீன்களும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, விவசாயிகளுக்கு டிரெஸ்ட் ரிலீஃப், கொடுப்பதைப் போலவே மீனவர்களுக்கும் மாதா மாதம் அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய பாக்கியைத் தள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் ஏ. ஜே. காலனி, சி. ஜே. காலனி, புது காமராஜ் நகர் ஆகிய பகுதிகள் 20 ஆண்டுகளாக லீஸ் லேண்டாக மீனவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்குப் பட்டா வழங்க வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மீனவர்கள் வசிக்கின்ற கடற்கரைப் பகுதிகளிலே ஏற்படுத்தப்படும் டவுன் ஷிப்களில் மீனவர்களுக்கு உரிய பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த நகரியங்களில் மீனவ உறுப்பினர்கள் அதிகமாக நியமனம் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டியவிரும்பிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மீனவர்களுக்கு இன்னும் நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்குத் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்கள். பெரிய டிராலர்கள் சம்பந்தமாக மண்டபத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு நல்ல காரியங்களைச் செய்தாலும் மீனவர்களைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் விஸ்டிலே சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

*திரு. கே. என். குமாரசாமி : தலைவரவர்களே, மீனளம், சமூக நலன் சம்பந்தமான மானியக் கோரிக்கைகளின் பேரில் நான் சில வார்த்தைகள் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடலிலே மீன் பிடிக்கும் அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்குச் சொந்த முறையிலே பட்டிகள் வைத்து மீன் பிடித்து, அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான பல்வேறு நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதிலே சிலசில காரியங்கள் செய்திருந்தாலும் அந்தச் சமுதாயத்திற்குப் போதுமான அளவிற்கு நிச்சயமாகப் பலனளிக்கவில்லை என்றுகூடச் சொல்ல முடியும். காரணம் என்னவென்று கேட்டால் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையிலே முன்னேறக்கூடிய அளவிற்கு உள்ள சமுதாயமாக உண்டாக்கக்கூடிய

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1975 ஏப்ரல் 9]

சூழ்நிலையை இன்னும் அரசாங்கம் தீவிரப் படுத்தியாக வேண்டும்.. சொந்த முறையிலே சிறுசிறு படகுகளில் மோட்டார் அமைத்துக் கொடுத்து அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அரசாங்கம் மேலும் பல திட்டங்களை வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மீன் உற்பத்தி, உணவு உற்பத்திக்கு எடுத்துக் காட்டாக நம் நாட்டிலே உள்ள மக்களுக்கு மிகமிக அத்தியாவசியமானதாகும். ஆனால் தமிழ் நாட்டிலே பிடிக்கப்பட்டு வியாபாரத் துறையின்மூலம் மேற்கு வங்கம் போன்ற மாநிலங்களுக்கு அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. ஆகவே தமிழ்நாட்டிலேயுள்ள மக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்க முயற்சிக்க வேண்டும். பல்வேறு கடற்கரைப்பகுதி களிலேயும் உள்ள மீனவ சமுதாயத்தினருக்கு இந்தத் தொழிலிலே அபாயகரமான சூழ்நிலை இல்லாத அளவிலே செய்ய வேண்டும்.

சமுதாய நலனிலேயும் பல்வேறு குறைகள் இருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டிலே சமுதாயத்தை மேம்படுத்துவதிலே எடுத்த முயற்சிகளுக்குப் பலன் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இல்லை. ஆங்காங்கு மாடு நுனீப்புல்லே மேய்வதைப் போல அமலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை நகரத்திலே பார்த்தால் பல்வேறு பிச்சைக் காரர்கள் ரோட்டிலே செல்ல முடியாத அளவிற்கு அரித்து எடுக்கிறார்கள். 6 வயது, 10 வயது குழந்தைகளெல்லாம் ஹோட்டல்களுக்கு முன்னால் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையைப் பார்க்கிறோம். இந்த நிலைமை தேவைதானா? இதற்காகத் தொழிநோய்ப் பிச்சைக்காரர் விடுதி, சமூக நலக் குழந்தைகள் விடுதி இருப்பதாக அறிக்கையில் இருக்கிறது, சமுதாயத்தில் இந்த அளவிற்குக் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கும் மக்களுக்கு நச்சுப் பாம்பு மாந்திரி இருப்பதை அமைச்சரவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். ஏதோ திட்டம் தீட்டி விட்டோம் என்று உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்துவிட முடியாது. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு என்ன ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த அறிக்கையிலே ஏதோ ஒரு ஜில்லாவிற்கு ஓரிடத்திலே 40 பேர், 60 பேர்களுக்கு மட்டும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது என்று கூறப் படுகிறதே தவிர ஒட்டு மொத்தமாக அந்த நலனைப் பேணிக் காப்பதில் ஏழை எளிய மக்களுக்கு என்ன செய்திருக்கிறோம் என்பதைப் பார்த்தால் இந்த நிதி ஒதுக்கத்திலே சொல்லியிருப்பது போதுமானதாக இல்லை என்றுதான் என்னால் சொல்ல முடியும்.

இன்றைக்கு சாதாரணமாக கிராமத்தில் இருக்கும் குழந்தைகள், ஆறு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள், கீழ் நிலையில் இருக்கும் குழந்தைகள், விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் குழந்தைகள் அனாதைகளாக வேறு வழி இல்லாதவர்களாக, தாய் தந்தையற்ற குழந்தைகளாக, பிச்சைக் காரர்களாக மாறக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அவர்களைப் பாதுகாக்கும் முழுப்பொறுப்பையும் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிச்சை எடுப்பது ஒரு தொழில் என்று இருக்கிற நிலையை மாற்ற வேண்டும்.

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்கள் எவ்வளவு பேர் வெளியே திரிபுருக்கள்? அவர்களை ஏன் தொழு நோய் ஆஸ்பத்திரியிலேயே, பிச்சைக் காரர்கள் விடுதியிலேயோ கொண்டு போய்விடவில்லை? திட்டம் இருந்தாலும் அது செயல் படாத நிலைமையில் பாதுகாப்பற்ற நிலைமை இருப்பதைத் தவிர்க்க அரசு தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

விதவைப் பெண்களுக்கு சமுதாயத்தில் ஒரு பாதுகாப்பு வேண்டும். அரசாங்கமே தொழிலும், வேலை வாய்ப்பும் அளிக்க வேண்டும். தையல் வேலை, மற்ற வேலைகளை அவர்களுக்குப் பரவலாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

பூந்தமல்லியில் கண் இல்லாதவர்களுக்கு ஒரு பள்ளி இருக்கிறது. அந்தப் பள்ளி மூடப்பட்டு ஆறு ஏழு மாதங்கள் ஆகின்றன என்று நினைக்கிறேன். என்ன காரணத்தால் அது மூடப்பட்டது? அவர்கள் சாப்பிடுகிற உணவில் கல் அதிகமாக இருந்தது, நல்ல உணவு கொடுக்கவில்லை. காய்கறி கொடுக்கவில்லை என்று பிரின்சிபாலுக்கு கேட்ட காரணத்தால் அவர்களை அடித்து, உதைத்து வெளியே அனுப்பிவிட்டு அந்தப் பள்ளியினை மூடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நேரடியாக அமைச்சர் அவர்களிடம் நிலைமையைச் சொல்ல வந்தால் அமைச்சர் அவர்களைப் பார்க்க முடியாமல் சென்றிருக்கிறார்கள். பிரின்சிபாலின் கோபம், கவுரவம் “எப்படிக்குருட்டுப் பயல்கள் என்னை எதிர்த்துக் கேட்கிறார்கள்” என்ற காரணத்தால் அவர்கள் பள்ளியை மூடியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. சி. வி. எம். அண்ணாமலை: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஒரு தவறான கருத்தை இந்த அவை முன் வைக்கிறார்கள். ஆகையால் அதை விளக்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறது, அதுபற்றிய முழு விளக்கத்தையும் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அந்தக் பள்ளியினுடைய மாணவர்கள் எந்த வகையிலே நடந்து கொண்டார்கள் என்ற உண்மை நிலையை அருள்கூர்ந்து பொதுவான கருத்தில் இருந்து நோக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் ஒரு அரசியல் கிளர்ச்சி போல் வழியிலே செல்கிற பஸ்களையும், மற்றும் கார்களையும் தாக்கியதோடு போலீசாரையும் கையினால் ஒங்கி அடிக்கும் அளவுக்கு வேறு சில அரசியல் வாதிகளின் தூண்டுதலால் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் முறைதவறி நடந்தும் கூட அரசு அவர்களுடைய இரங்கத்தக்க நிலைக்காக வருத்தப்பட்டு இரங்கி அவர்களுடைய குறைகள் யாது என்று அறிய சமூக நலத் துறைச் செயலாளரை அனுப்பினேன்.

அவர்கள் ஆறு விதமான கோரிக்கைகளைச் சொன்னார்கள். அந்த ஆறு விதமான கோரிக்கைகளில் மிகவும் அழுத்தமாக அவர்கள் சொன்ன கோரிக்கை “அங்கு பணியாற்றுகின்ற ஒரு மாதத்தில் ஓய்வு பெற இருக்கின்ற முதல்வர் அவர்களை மாற்ற வேண்டும்” என்பதாகும். அவர்கள் கேட்ட ஆறு கோரிக்கைகளில் ஐந்து கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறினோம். அதாவது 30 ரூபாய் உணவுக்காகக் கொடுப்பது

[திரு. சி. வி. எம். அண்ணாமலை]

[1975 ஏப்ரல் 9]

போதாது என்றார்கள். 40 ரூபாய் என்று அதனை ஆக்கி மேலும் 5 ரூபாய் போட்டு 45 ரூபாய் என்று உயர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறோம். தனிப்பட்ட பாடப் புத்தகங்கள் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதற்கு வழிவகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோன்று ஐந்து விதமான கோரிக்கைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. ஆறாவது கோரிக்கை பள்ளி முதல்வரை மாற்ற வேண்டுமென்பது.

நான் உறுப்பினர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்படி ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும், படிக்கின்ற மாணவர்கள் முதல்வரை மாற்ற வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை இந்த அரசு ஏற்பது என்று வந்து விட்டால் இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற உயர்நிலைப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் நிலைமை என்னவாகும்?

இந்த அந்தகர் பள்ளி ஆடவர்களை மட்டும் கொண்ட பள்ளி அல்ல. பெண் மகளிரும் கொண்ட பள்ளி. ஆடவர், பெண்டிர் இருக்கும் பள்ளிகளில் ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைபிடிப்பது, கட்டுப்படுத்துவது, கண்காணிப்பது முதல்வர் அவர்கள் தலையாய கடமை. இதிலே வேலை நிறுத்தத் திறுக்கு் காரணமாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல், ஒரு சில மாணவர்கள் உண்மையிலேயே அடக்க நிலை இல்லாமல், வேலை நிறுத்தத்திற்குத் தூண்டுதல் வெளியிலே இருந்து வந்தது என்ற நிலையில் தற்போது அந்த மாணவர்கள் நடந்து கொண்ட விதத்திற்கு வருத்தம் தெரிவித்து நாங்கள் ஒழுங்காக நடக்கிறோம் என்று எழுதிக் கொடுத்த பிறகு அவர்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்து இப்போது முறையாக அந்தப் பள்ளி நடத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. கோவை செழியன் : ஏற்கனவே இந்த மன்றத்தில் இதைப் பற்றி விவாதித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கண்ணில்லாத மாணவர்களை எதிர்க் கட்சிக்காரர்களாகிய நாங்கள் எல்லாம் அங்கு பேராய் பார்த்தோம். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—கண் இல்லாத அந்த மாணவர்கள் போலீசாரை அடித்தார்கள் என்று. கொஞ்சமாவது சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா? கண் இல்லாதவர்கள் அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியுமா? அதற்கு மாறாக அந்தக் கண் இல்லாத மாணவர்களை டைனிங் ஹாலில் போட்டுப் பூட்டி விறகுக் கட்டையால் அடித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் காயங்களை எல்லாம் நாங்கள் பார்த்தோம். அதற்கு மூலகாரணம் அந்த பிரின்சிபால்தான். அது தனிப் பிரச்சினை. அதை நான் விவாதிக்க விரும்பவில்லை.

அவர்கள் அப்படித் தாக்கப்பட்ட கொடுமையைப் பார்க்கின்றபோது மனிதாபிமானம் உள்ள யாரும் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியாது. எந்தக் கட்சிக்காரர்களாக இருந்தாலும், கண்ணில்லாத பத்து, பன்னிரண்டு வயதுள்ள மாணவர்கள் எப்படிப் போலீஸ்காரர்களை அடித்திருக்க முடியும்?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : சீக்கிரம் முடியுங்கள். நீங்கள் பேசுவதே விதிமுறைக்கு உட்பட்டதல்ல. அமைச்சருக்கும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் உறுப்பினருக்குமிடையே நீங்கள் தலையிட்டு ஒரு

1975 ஏப்ரல் 9] [மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்]

விஷயத்தைச் சொல்லும்போது அதுவே தனிப் பேச்சாக இருக்கக் கூடாது. நீங்கள் பேசிவிட்டுப் போய்விடுகிறீர்கள். நாங்கள் இங்கே இரண்டு, இரண்டரை மணி வரை இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. கோவை செழியன் : நேரில் பார்த்ததைச் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் போலீசாரை அடித்ததாகத் தவறாகச் சொல்ல வேண்டாம்.

மாண்புமிகு திரு. சி. வி. எம். அண்ணாமலை : நண்பர் செழியன் அவர்கள் கண் இல்லாத அந்தகர்களுக்குக் காட்டுகிற கருணையைப் பாராட்டுகிறேன். இந்த அரசு கண் இல்லாத அந்தகர்களுக்கு அவர்களுடைய குறைபாடுகளைப் போக்க எந்த அளவுக்குக் காரியங்களை ஆற்றி வருகிறது என்பதை அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். முதல்வர் அவர்கள் சொன்னது போல் பத்திரிகையில் தலைப்புப் பெறுவதற்காக பேசுவதானால் பேசட்டும், வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. கண் பார்வை இல்லாதவர்கள் மீது எங்களுக்கு ஏன் விரோதம் வரப் போகிறது? அந்த மக்கள் மீது இரக்கம் காட்டுவதற்கு மாறாக ஆத்திரம் காட்ட என்ன அவசியம் வந்துவிட்டது? பொதுவாக ஒழுக்க நெறிகளை இளம் பிள்ளைகள் மத்தியில் கடைப்பிடிப்பதில் கஷ்டம் இருக்கிறது, பருவத்தின் காரணமாக இது போன்ற கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதை மட்டும் நண்பர் செழியன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் எழுந்தார்.)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. குமாரசாமியே கேட்கட்டும். உங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்தான். அவர் விளக்கம் கேட்கட்டுமே.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். அமைச்சர் அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப இரண்டு தடவை, ஒன்றை இன்சின்யுவேஷன் போல் சொன்னார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் அவருக்கு அதிகாரிகளிடத்தில் இருந்து வந்திருக்கும் அறிக்கையை மட்டும் வைத்துப் பார்க்காமல் நாங்கள் என்ன சொல்லுகிறோம் என்பதையும் கேட்க வேண்டும். அவர்கள் கொடுக்கிற அறிக்கையை அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளாமல், போலீசாரை அவர்கள் தாக்கிறார்கள், அடித்தார்கள் என்றால், கண் தெரியாத பிள்ளைகள் எப்படிச் செய்ய முடியும் என்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டாமா? கண் தெரிகின்றவர்கள் செய்தார்கள் என்று சொன்னாலாவது கொஞ்சம் பொருத்தமாக இருக்கும். அந்தப் பள்ளி இப்போது தொடர்ந்து நடக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதே நேரத்தில் மேலும் இத்தகைய குறைபாடுகள் வராமல், அவர்கள் கண் தெரியாத பிள்ளைகளாக இருப்பதால் பல்வற்றை அவர்கள் பார்க்க முடியாது என்ற காரணத்தால் குறைகள் நேராமல் அமைச்சர் அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, அந்தக் கண் இல்லாத பிள்ளைகளின் பள்ளித் தலைவர் பல்லாண்டுகளாக அங்கு இருந்தவர். அவர் மீது திடீரென்று ஒரு புகார் ஏற்பட்டு அவர்கள் வேண்டாம்

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

என்று மாணவர்கள் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் இருந்திருக்கவேண்டும் அமைச்சரே அவர்கள் கூறுகிற காரணத்தைப்போல் அவர்கள் வயதுக் கோளாறால் ஏதாவது தவறான காரியத்தை—செய்தார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள நான் தயாராயில்லை—செய்தார்கள் என்றால் இந்த அரசாங்கம் எந்த அடிப்படையில் அதை ஆராய்ந்து முடிவுக்கு வந்தார்கள்? ஒருதலைப் பட்சமாக இந்த முடிவுக்கு வந்து மாணவர்களை மாத்திரம் குற்றஞ்சாட்டுவது சரியா? என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. வி. எம். அண்ணாமலை : இதுபோன்ற குறுக்கீடுகள் வந்து, இதைப்பற்றி தெளிவாக ஒரு விளக்கம் பெற இந்த மன்றத்திற்கு வாய்ப்பு அளித்ததாக நான் கருதுகிறேன். பொதுவாக உணவு வகையில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட குறைகள் காரணமாக ஆரம் பத்தில் குரல் எழுப்பினார்கள். அதைப் பற்றி எனக்குத் தகவல் கிடைத்தது. உடனடியாக பத்து ரூபாய் உயர்த்தித் தரப்பட்டது. அதுவும் நிதித்துறையின் அனுமதியைப் பெறாமலேயே அந்தங்கள், கண்ணற்றவர்கள், பார்வையற்றவர்கள், அவர்களுக்கு இதனால் நல்ல உணவு கொள்ள முடியாது என்ற முறையில் மிக்க கருணையோடு முதல் அமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள் அனுமதி பெற்று நிதிச் செயலாளருக்கு பிறகு அறிவிக்கலாம் என்ற முறையில் உடனடியாக ஒப்புதல் தரப்பட்டு ரூ. 40 என்று கொடுத்தோம். அதுபோதவில்லை என்று மீண்டும் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அப்போது ரூ. 45 என்று கொடுத்தோம். அப்படிக் கொடுத்த பிறகும் சில பேர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் இந்தப் பள்ளிக்கிலிருந்து அந்தப் பள்ளக்கிற்குச் செல்லக்கூடாது, அந்த இடத்திலிருந்து இந்த இடத்திற்குப்போகக் கூடாது என்று பள்ளிக்கூட சட்ட திட்டங்களை அமல்படுத்துவதில், ஒழுங்குமுறை நடவடிக்கை எடுப்பதில் அந்த முதல்வர் சிறிது கண்டிப்பாக இருந்ததால் இப்படிப்பட்ட இடையூறுகள் அங்கு பொதுவாக ஏற்பட்டன.

திரு. சுப்ரமணியம் அவர்கள் சொன்னார்கள். கண் இல்லாதவர்கள் போலீஸ்காரர்களை அடித்தார்கள் என்பதை எப்படி ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்று. உண்மையில் இதுதான் விந்தை. இது சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்று. அரசுக்குத் தகவல் வந்தது. கண் தெரியாதவர்கள் வழியில் செல்கிற கார்களை மடக்குகிறார்கள், வருகிறவர்கள் போகிறவர்களை மடக்குகிறார்கள். முதல்வர் ஒழிக என்று கோஷம் போடுகிறார்கள். அதைப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்துக் கொண்டால் பரவாயில்லை. போக்குவரத்துக்கு நெரிசல் ஏற்படுகிற வகையில் போக்குவரத்துக்கு இடையூறு ஏற்படுகிற வகையில் கண் பார்வையற்றவர்கள் செயல்படுகிறார்கள்.

அவர்களை அடிக்கலாமா அல்லது கைது செய்யலாமா என்று கேட்ட போது எங்கள் துறை மூலம் காவல் துறைக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. அவர்கள் பார்வையற்றவர்கள், அவர்களை கண்டிப்பாக நடத்தக் கூடாது. அவர்களிடம் இனிமையாகப் பேசி அவர்களை உள்ளங்களை கவர முற்படுங்கள் என்றுதான் சொல்லப்பட்டது. போக்குவரத்தைப் போக ஒட்டாமல் தடுத்தபோது, போகச் சொல்லி போக மாட்டோம் என்று சொன்னவுடன் அவர்களைத் தள்ளியபோது அவர்களை அடித்திருக்கிறார்கள். கண்

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. சி. வி. எம். அண்ணாமலை]

பார்வையற்றவர்கள். குருடர்கள் காவல் துறையினரை அடித்ததாகச் சொன்னால் உலகம் சிரிக்குமே, ஆகவே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டாம் என்று கூறிய பெருமை இந்த இலாகாவிற்கு உண்டு.

திரு. கே. என். குமாரசாமி: முதல் அமைச்சர் அவர்களைப் போய் பார்க்கக் கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். முதல் அமைச்சர் அவர்களைப் போய்ப் பார்ப்பதை ஏன் தடுக்க வேண்டும்? முதல் அமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து விவரங்களைச் சொல்லியிருந்தால் இந்தப் பிரச்சினை அன்றே தீர்ந்திருக்கும். அவர்கள் உணவு சாப்பிட மறுத்தார்கள் என்பதற்காக உதைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் போய் என்ன அரசியல் பேச முடியும்? ஆகவே உண்மை நிலை என்ன என்று ஆராய்ந்து இது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறாமல் இருப்பதற்கு வழிவகை காணவேண்டும் இல்லாவிடில் எந்த சமுதாய நலனை மேம்படுத்த வேண்டும் என்று நினைக்கிறோமா அது நடக்காமல் போய்விடும். அடுத்தபடியாக, பல்வேறு தொழிற்சாலைகளில் ஊனமுற்றோருக்கு வாழ்வளிக்கக் கூடிய வகையில் வேலை வாய்ப்புகள் தரப்பட வேண்டும். (மணியடிக்கப்பட்டது.)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: உங்கள் நேரம் முடிந்து விட்டது. இண்டர்ப்ஷன்ஸ் எட்டு நிமிடம். ஆக 18 நிமிடங்கள். கண்தெரியாதவர்கள் பிரச்சினை என்பதால் சிறிது அதிக நேரம் கொடுத்திருக்கிறேன்.

திரு. கே. என். குமாரசாமி: ஊனமுற்றோருக்கு வேலைகள் கற்றுக் கொடுக்கிறோம் என்று மட்டும் இருக்கக்கூடாது.

அடுத்தபடியாக, குழந்தைகளுக்கு சத்துணவு கொடுப்பது, இரண்டு இடங்களில் வைப்பதால் மட்டும் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடாது. பல முக்கியமான பகுதிகளிலும் அதுபோன்ற இல்லங்கள் திறக்கப்பட வேண்டும். சத்துணவு இன்றி அநேகம் குழந்தைகள் இறந்துபோய் விடுகின்றன. எனவே இந்த இல்லங்கள் அமைக்கும் திட்டம் விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும். அதோடு ஊனமுற்றோருக்கு தகுந்த வேலைவாய்ப்புகள் தேடித்தர வேண்டும். அவர்களது இழிநிலை போக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU K. PERIASWAMY rose.

MR. DEPUTY SPEAKER: Let the hon. Member resume his seat...

THIRU K. PERIASWAMY: Am I not to speak, Sir.....

MR. DEPUTY SPEAKER: You cannot.

திரு. எம்.எஸ்.கே. சத்தியேந்திரன்: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு மீனளத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழ்நாடு அதிகமான கடற்கரைப் பகுதிகளைப் பெற்றிருக்கிற மாநிலம் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. கடலில் கிடைக்கக்கூடிய செல்வத்தை அதிகம் பெறக்கூடிய விதத்தில் டீப் ஷிச்வே போன்றவற்றை

[திரு. எம். எஸ். கே. சத்தியேந்திரன்] [1975 ஏப்ரல் 9]

றைச் செய்து கடலில் இருக்கிற செல்வங்கள் அனைத்தையும் நாம் பெற்றாக வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு எந்தவிமான மாற்றுக்கருத்தும் நிச்சயமாக இருக்கமுடியாது. வறட்சியான இந்த நேரத்தில் கடற்கரைப் பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் மீனை அதிகமாக உண்பதால் அவர்கள் வறட்சி நிலைமையை ஓரளவிற்கு சமாளிக்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிடுவதற்கில்லை.

கடற்கரை வளம் எந்த அளவிற்கு இருக்கிறது என்பதை நாம் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக பாம்பன் பகுதியில் மின்சாரம் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். கடல் அலைகளில் இருந்து மேலை நாடுகளில் மின்சாரம் எடுப்பதாக அறிகிறோம்.

அதேபோல் அதிகமாக ஆழமான பகுதிகளில் இருந்து, பாம்பன் போன்ற பகுதிகளிலிருந்து மின்சாரம் எடுப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதாக விஞ்ஞானிகள் சொல்கிறார்கள். அதை நாம் கருத்தில் கொண்டு மின்சாரம் எடுக்கக்கூடிய அளவில் கடலில் இருந்து பல செல்வங்களை நாம் பெற்றாக வேண்டும்.

அதிகப்படியான அன்னியச் செல்வாணி பெற்று தருகிற காரியத்தை நம் மீனவ மக்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மீனவர்களுக்கும் அரசு நன்றிக் கடன் செலுத்துவதுபோல் அவர்களுக்கு மீனவர்கள் இல்லங்கள் கட்டித் தருகின்ற திட்டத்தை நடப்பாண்டில் அறிவித்ததற்கு மீனவர்கள் சார்பாக இந்த அரசுக்கு நான் நன்றி செலுத்திக்கொள்கிறேன். மீனவர்கள் இல்லங்கள் கட்டுகிற நேரத்தில் ராமநாதபுரம் தீவுப் பகுதியில் இருக்கிற மீனவர்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கும் இல்லங்கள் கட்டித்தருகிற காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்று ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட போட்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அந்தப் படகுகளை வைத்து தொழில் புரிகிறவர்கள் உண்மையிலேயே இந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள்தான் அதிகமா என்றால் உண்மையில் அப்படியல்ல நிலைமை. அதிகப் பொருளாதார வசதிகள் படைத்தவர்கள் படகுகள் கொடுக்கப்படுகிற மீனவர்களிடம் சென்று அதிக விலைக்கு அந்தப் படகுகளை வாங்கி அவர்கள் அவர்களை வைத்தே தொழில் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(நண்பகல் 12-00).

இதன் காரணமாக உண்மையான மீனவர்கள் பயன் பெற முடியாத ஒரு நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் கார்ப்பரேஷன்கள் ஏற்பட்டதற்குப் பிறகு திரு. வேதாசலம் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல முன்பு இருந்ததை விட இன்று இரண்டு மடங்கு விலையேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமாக படகுகள் வாங்கப்படவில்லை. அதிகமான படகுகள் உற்பத்தியாகியும் மீனவர்கள் அவைகளை வாங்க தயக்கம் காட்டுகிறார்கள். மேலும் இதற்கான சப்சிட் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. எம். எஸ். கே. சத்தியேந்திரன்]

மேலும் மீனவர்களுக்கு நிரந்தரமான வேலை இல்லை. இதனால் மீனவர்கள் மிகுந்த சோதனையான நேரத்தில் இருக்கிறார்கள்.

படகு கட்டுகிற நிலையத்தில் இருக்கிற படகுகளை விநியோகம் செய்வதற்கு மாற்று யோசனையை அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். ஜப்பான் நாட்டில் மீனவர்களுக்கு அரசு படகுகளையெல்லாம் தானே சொந்த உடமையாக வைத்துக்கொண்டு வாடகைக்குக் கொடுக்கிற திட்டத்தை வைத்திருப்பதாக அறிகிறேன். அந்த அடிப்படையில் கடற்கரை ஓரங்களில் இருக்கிற மீனவர்களுக்கு அரசு இந்தப் படகுகளை வாடகைக்குக் கொடுத்து அவர்கள் பிடித்து வருகிற மீன்களையெல்லாம், விரால் போன்றவைகளை கார்ப்பரேஷன் மூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்நிய நாட்டிற்கு மீன்களை அனுப்புகிற உரிமையைத் தனியார்களுக்கு கொடுக்கக் கூடாது. இப்படி தடைப்படுத்தி, கார்ப்பரேஷன் மூலமாக வியாபாரம் செய்தால் மீனவர்களுக்கு நிரந்தரமாக வேலையும், விலையும் கிடைக்கும். ஏழை மீனவர்களுக்கு அவர்கள் அரும்பாடு பட்டு கடலில் பிடித்து வருகிற மீன்களுக்கு அதிக விலை கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பு கிடைக்கும். இந்தத் திட்டத்தை அரசு பரிசீலனையில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சங்கு குளிக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் பிரச்சனையை ஆராய்ந்து அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு உரிமை கிடைத்தது போல இந்த மீனவர்கள் பிரச்சனையில் மீனவர் சமுதாயம் பயன்படுகிற வகையில் இந்தத் திட்டத்தை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1964-ஆம் ஆண்டில் ராமேஸ்வரம் பகுதியில் ஏற்பட்ட புயலின் காரணமாக அந்தப் பகுதியில் இருக்கிற “கரை வளை” தொழிலாளர்களுக்கு அரசு 9 லட்ச ரூபாய் கடனை வழங்கியது. இந்த “கரை வளை” தொழிலாளர்கள் இந்தத் தொழிலைச் சரியாகச் செய்ய முடியாமல் மின்சாரப் படகுகள் வந்ததன் காரணமாக அவர்களுடைய தொழில் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிற சூழ்நிலையில் அவர்கள் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். பல ஆண்டுகளாகவே தொடர்ந்து அவர்களுடைய இந்தக் கடனை வஜா செய்ய வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை அவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். முதல் அமைச்சரவர்களும், மீனளத் துறை அமைச்சரவர்களும் இந்த நியாயமான கோரிக்கை மீது பரிவான முடிவை அறிவிப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

கார்ப்பரேஷன் பணிகளை நாம் இன்னமும் நிச்சயமாக அதிகரிக்க வேண்டும். அதன் மூலமாக—கார்ப்பரேஷன் மூலமாக—ஏற்றுமதியைச் செய்தோம் என்றால் அதிகமான அளவிற்கு நமக்கு அன்னியச் செலாவணி கிடைப்பதற்கு வழி கிடைக்கும்.

அதே போன்று இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து படகுகள் அத்தனையும் இன்ஷூர் செய்ய வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்துகிறோம். இப்படித் கட்டாயப்படுத்துகிற நேரத்தில் மீனவர்களுக்கு திடீரென்று அவர்களுடைய படகுகள் எரிந்து விட்டதென்றால் பணத்தைக் கொடுப்பதற்கு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனிக்காரர்கள் தயக்கம் காட்டுகிறார்கள்.

[திரு. எம். எஸ். கே. சத்தியேந்திரன்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

உதாரணத்திற்கு நான் ஒன்றைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எஸ்.டி.வி. 276 படகு மண்பதத்தில் இருக்கிற படகு கட்டுகிற நிலையத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. இரவு நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட படகு திடீரென்று எரிந்து படகு முழுவதும் சாம்பலாகிப் போய்விட்டது. இதற்குப் பிறகு இந்த இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியிடம் பணம் கேட்டால், அவர்கள் பணத்தைக் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுகிற காரணம், நீங்கள் ஏன் காவலுக்கு யாரையும் வைக்கவில்லையென்று கேட்கிறார்கள். படகு கட்டுகிற நிலையத்தில் அன்னியர் யாரும் உள்ளே செல்லக் கூடாது என்ற தடை இருக்கிறது. இப்படி உள்ளே அன்னியர் யாரும் செல்ல முடியாத காரணத்தினால் அரசாங்கப் பொறுப்பில் உள்ள அந்தப் படகு கட்டும் நிலையத்தின் பொறுப்பில் படகை விட்டுச் சென்றார்கள். இப்படி அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் உள்ள நிலையத்தில் விட்டுச் சென்ற படகு எரிந்துவிட்டது. இதற்குத் தரவேண்டிய பணத்தைக் கொடுக்க இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனிக்காரர்கள் காலம் தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது வகை செய்ய வேண்டும். அந்த ஏழை மீனவர் இரண்டு மாதங்கள் தான் அந்தப் படகை வைத்து தொழில் செய்திருக்கிறார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவர் படகு எரிந்து போயிருக்கிறது. அவருக்காக சட்டத்தைத் தளர்த்தியாவது வேறு ஒரு படகை வழங்க வழி இருக்கிறதாவென்று ஆய்வு செய்து வழி வகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மீனவர் துறையில் பணியாற்றுகிறவர்கள், குறிப்பாக தீவுப் பகுதியில் பணியாற்றுகிறவர்கள் நீண்ட நாட்களாக ஒரு கோரிக்கையை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் தீவுப் படியை வழங்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை வைத்திருக்கிறார்கள். இது நியாயமான கோரிக்கை. உடனடியாக கவனித்து, இந்தக் கோரிக்கைக்குச் செவி சாய்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இராமநாதபுரம் பகுதியில் இருக்கிற மீனவர்களுக்காக அங்கிருக்கிற ஏ.டி. அலுவலகம் சிவகங்கையில் இருக்கிறது. அதிகமாக மீனவர்கள் உள்ள பகுதியில், இராமநாதபுரம் வட்டத்தில் அந்த அலுவலகத்தைக் கொண்டு வந்தாக வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களிடம் அங்கு வருகை புரிந்த நேரத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களும் உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதாக வாக்குறுதி அளித்து இருக்கிறார்கள். உடனடியாக இதைச் செய்து தர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அங்கேயிருக்கிற மீனவர்கள் பிடிக்கிற சங்குகளை, மற்ற கடலில் கிடைக்கிற பொருள்களையெல்லாம் கல்கத்தாவிற்கு அனுப்பி கல்கத்தாவில் இருக்கிற தொழிற்சாலை மூலமாக வளையல்கள், மற்ற பொருள்கள் செய்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து விற்பனை செய்கிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். இங்கேயே சங்கு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். கிழக்கு இராமநாதபுரம் பகுதியில் இந்த சங்கு தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தினால் தூத்துக்குடி, இராமேஸ்வரம் பகுதிகளில் இருப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் நிச்சயமாக தொழில் கிடைக்கும் என்பதை எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. எம். எஸ். கே. சத்தியேந்திரன்]

மண்டபம் பகுதியில் இருக்கிற ஃபிஷ் மீல் பிளாண்டை தனியாகக் களுக்கு வாடகைக்கு விடுவதாக, இந்த மாதிரி யோசனை இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறேன். இப்படித் தனியாருக்கு விடுவதைத் தடுத்தாக வேண்டும். இந்த ஃபிஷ் மீல் பிளாண்டில் அதிகக் கவனம் எடுத்து நாமே இதை நடத்த வேண்டும். மீன்களை அதிகமாகப் பிடிக்காத காரணத்தினால் இந்த மாதிரி யோசனை இருந்தால், மீன்களை அதிகமாகப் பெறுவதற்கு நிச்சயமாக இரண்டு படகுகளை அதிகப்படியான மீன்களைப் பிடிக்க கொடுக்க வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பாம்பன், தங்கச்சிமடம் போன்ற இடங்களில் ஜெட்டிகளைக் கட்டித் தர வேண்டும், என்ற கோரிக்கை நீண்ட நாட்களாகவே இருந்து கொண்டு வருகிறது. அந்தக் கோரிக்கையையும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மண்டபம் பகுதியில்.....

திரு. பெ. சீனிவாசன் : தலைவரவர்களே, எந்த டிமாண்டைப்பற்றிப் பேசப்படுகிறதோ அந்த டிமாண்டுக்குரிய அமைச்சரவர்கள் இங்கே சபையில் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : It is not imperative that the concerned Minister should be here and that is the general principle. When the Minister goes out, he goes out after instructing his colleague to take down notes so that he can give a proper reply. He has gone for consultation.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : As the Fisheries Demand is under discussion, may I know whether fish will be distributed as was done in the case of Demand relating to milk.....

திரு. கு. காமாட்சி : தலைவரவர்களே, இதே பிரச்சினை பல முறை எழுப்பப்பட்டுத் தீர்ப்பைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

மாண்புமிகு திரு. என். இராஜாங்கம் : தலைவரவர்களே, என்னிடத்தில் வெளியே போய் வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு உறுப்பினர்களின் பேச்சைக் குறிப்பெடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திரு. எம். எஸ். கே. சத்தியேந்திரன் : தலைவரவர்களே, மண்டபம் பகுதியில் இருக்கிற ஃப்ரிசிங் யூனிட்டின் கபாசிடியை நாம் நிச்சயமாக அதிகமாக்கினால் அந்தப் பகுதியில் இருக்கிற மீனவர்களுக்கு இது பெரிய அளவில் பயன் தரக் கூடிய திட்டமாக இருக்கும். அதே போன்று நார்வே நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் மண்டபம் பகுதிக்கு அதிகமான உதவி விலைச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த உதவியைத் தொடர்ந்து பெறுவதற்கான திட்டத்தை நாம் செய்து தீரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த அரசுடன் தொடர்பு கொண்டு அதிகமான உதவி பெற்று மீனவர்களுக்கு அதிகமான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்

[திரு. எம். எஸ். கே. சத்தியேந்திரன்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

கொள்கிறேன். அதே போன்று “கரை வீளை” தொழிலாளர்களுக்கும் இயந்திரப் படகு வைத்திருப்பவர்களுக்கும் இடையில் தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன, அவைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பல திட்டங்களை அரசு வைத்திருக்கிறது. நிச்சயமாக.....

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உங்களுடைய நேரம் ஆகி விட்டது.

திரு. கே.ஏ. வகாப் : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மீனளம், சமுதாய நலம் ஆகிய வற்றில் என் கட்சிச் சார்பில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முனைகிறேன்.

உலகத்திலே அழகான கடற்கரையைப் பெற்றிருக்கின்ற நம் தமிழகத்தில் வளமான மீன் வளம்கடலில் இருக்கிறது என்பதில் நமக்குப் பெருமை இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பெருமையை நாம் தெரிந்து கொண்டதை விட எங்கோ இருக்கிற சீனாக்காரன் நல்ல முறையில் தெரிந்துகொண்டு இங்கே மீன் பிடிப்பதற்காக வரவேண்டிய அளவிலே நம்முடைய மீன் வளத்தைப்பற்றி அவர்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிற போது நம்முடைய மீன் வளத்தை நாமே சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறோமே என்ற ஐயப்பாடு இருக்கிறது.

திரு. கே. என். குமாரசாமி : தலைவரவர்களே, சீனாக்காரர்கள் மீன் பிடிக்க இங்கு வரவில்லை. ஆய்வு பார்க்க வந்தார்கள். ஆகவே உறுப்பினர் அவர்கள் மீன் பிடிக்க வந்தார்கள் என்று சொல்வது தவறு.

திரு. பெ. சீனிவாசன் : தலைவரவர்களே, அவர்கள் சீனாக்காரர்களா அல்லது வேறு யார் என்று தெரியவில்லை.

திரு. கே. ஏ. வகாப் : தலைவரவர்களே, அவர்கள் சொன்ன காரணம் இது. நம்முடைய போலீஸ், மற்றும் இந்த நாட்டில் இருக்கிற உளவு ஸ்தாபனங்கள் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அவர்கள் மீன் பிடிக்க வந்தால் வளமான மீன் பிடிக்கக் கூடிய பகுதியாக இருக்கிறது என்பதற்காகச் சொன்னேன். ஆனால் அவர்கள் வேறு விஷயத்திற்காக வந்தார்கள் என்று சொல்லி, கடற்கரையில் இருக்கிற மீனவர்களுக்கு அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் மீன் பிடிக்க வரவில்லை, ஆள் பிடிக்க வந்தார்கள் என்று பரவலாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். இதைப் பற்றிப் பேச வேண்டிய அவசியம் என்னவென்று கேட்டால் மீன் வளத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு இதைக் கூறினேனெயொழிய வேறு அல்ல.

கடற்கரையில் மீனவர்கள் வாழ்கிற இடங்களைப்பற்றியெல்லாம் விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். வசதியற்ற முறையில் அவைகள் இருக்கின்றன. பக்கிங்காம் கால்வாய் போகிற காரணத்தால் அது மெயின்லெண்டோடு தொடர்பு இல்லாத ஒரு தீவாக ஆகிவிட்ட காரணத்தால், இப்போது பெரிய குப்பத்தில் கலவரம் நடந்தபோது உடனடியாகத்

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. கே. எ. வகாப்]

தொடர்பு கொள்ள முடியாத காரணத்தால் இதைச் சீர்படுத்தி வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சரை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கிற திட்டம் வரவேற்கக் கூடிய திட்டம். உள்நாட்டிலேயே மீன் பிடிக்கிறவர்கள் வாழ்க்கை நிலை கேவலமாக இருக்கின்றது. கடற்கரையில் வாழ்கிறவர்களைவிட பின் தங்கியதாக இருக்கிறது. உள் நாட்டிலே இருக்கின்ற மீனவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் அதிகமாகக் கொடுப்பது இல்லை. மற்றத் தொழில்களுக்கு ரொடக் உதவியை இவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டும். வந்தவாசியில் மீனவர்கள் சமுதாயம் இருக்கிறது. ஓய்வு நேரங்களில் நெசவுத் தொழில் நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நெசவுக் கூட்டுறவுத் துறையி்லிருந்து உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மீன் உணவைப் பற்றி நான் சொல்லி நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஏன் என்று கேட்டால் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது இது எவ்வளவு அவசியம் என்பது இதை உண்பவர்களுக்குத் தெரியும். எவ்வளவு ருசியான தன்மையில் உள்ள மீன்கள் இருக்கின்றன. எந்த விதத்தில் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி இங்கே சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் அவர்களுடைய கடலில் மீன் வளர்க்கின்ற திட்டம் இருக்கிறது. நம் நாட்டிலே கூட அப்படி அமைத்து வளர்ப்பது, மீன் பண்ணை அமைப்பது, எங்கே அதிகமாக காணப்படுகிறதோ அங்கே ஒரு ஏரியாவைக் குறிப்பிட்டு மக்களை பாதிக்காத முறையில் அதற்கு உணவு போட்டு அதை வளர்க்கிற திட்டம் தீட்டினால் நன்றாக இருக்கும். முன் இல்லாத மீன் வகைகள் ஊட்டி போன்ற பகுதிகளில் இருக்கின்றன. நம்முடைய ஏரிகளில் குறிப்பாக வீராணம் போன்ற பெரிய ஏரிகளில் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய உதவியுடன் விரிவாகத் திட்டம் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முன்பு இரால் வெளிநாட்டுக்கு சென்று கொண்டு இருந்தது. பல சிக்கல்கள் காரணமாக ஏற்றுமதி குறைந்து இருக்கிறது. வெளி நாட்டினர் போட்டி அதிகமாக இருக்கின்றது. நம் நாட்டிலே கேரளா கூட போட்டி போடுகிறது, ஜப்பான் போட்டி போடுகிறது. இதைச் சமாளிக்கிற முறையில், அந்நிய செலாவணி சம்பாதிக்கின்ற முறையில் இதை ஊக்குவித்து ஏற்றுமதியைக் கூடுதலாக்க வேண்டும்.

இதே போன்று தவளைக் காலுக்கு கிராக்கி வெளிநாட்டில் இருக்கிறது. தவளைக் கால் சூப்புப் பற்றி பிரமாதமாகச் சொல்கிறார்கள். ஜாக்கு லேன் கென்னடி, எலிஸபெத் டெய்லர் இதை விரும்பிச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்ற அளவுக்குத் தவளைக் கால் பிரமாதமாக வரவேற்கப்படுகிறது. இதன் ஏற்றுமதியை அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

[திரு. கே. எ. வகாப்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

அனாதைகள் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் ஆண்டவன் குழந்தைகள். அவர்களுக்கு இலவச உதவிகள் செய்வதில் நம்முடைய ஆட்சி முன் நிற்கிறது என்பதில் எந்த விதச் சந்தேகமும் இல்லை. அனாதை விடுதி நடத்தி வருகிறார்கள். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் பாளையங்கோட்டையில் ஒன்று நடக்கிறது. அவர்கள் அரசாங்கத் துடைய உதவி பெற்று நடத்தவில்லை. அரசாங்கம் சில கண்டிஷன்கள் போடுகிற காரணத்தால் அதை அவர்கள் நடத்த முடியாத காரணத்தால் அவர்கள் ஒரு நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். அப்படி பட்டவர்கள் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கு மானியங்கள் அல்லது வேறு உதவி தொகைகள் அளிக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி நடத்தப்படுகிற விடுதியிலிருந்து வெளியே வருகின்ற இந்த மாணவர்களுக்கோ, மாணவியர்களுக்கோ அரசாங்கம் வேலை வாய்ப்புத் தர முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல் இன்றைய தினம் தொழு நோய்ப் பிச்சைக்காரர்களுக்கு நல்வாழ்வு இல்லம் அமைத்து இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கூட, தெருக்களிலே கோவில்களிலே அல்லது பெரிய தர்கா பக்கங்களில் பிச்சைக்காரர்கள் இருந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த பிச்சைக்காரர்கள் இந்த இல்லங்களில் நல்வாழ்வு இருந்தும் துன்ப வாழ்க்கை இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு பிச்சை எடுக்கிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. இவர்களை கட்டாயப்படுத்தி அந்த இல்லங்களுக்குச் செல்ல வைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த அரசாங்க சார்பில் நடத்தப்பட்டு வருகின்ற ஒரு தொழிற்சாலை எண்ணூரில் நீண்டகாலமாக மூடிக்கிடக்கிறது. இதை உடனடியாக துவங்க வேண்டும். அல்லது யாருக்காவது குத்தகைக்கு விட்டு அவர்கள் நடத்த ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

இன்று விதவைப் பெண்கள், அனாதைப் பெண்களுக்கு உதவி செய்கிற தீவிரத் திட்டத்தை முதலமைச்சர் தன்னுடைய பிறந்த நாள் விழாவில் அறிவிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட திட்டம் இந்த சமுதாயத்திற்குத் தேவை. இந்தத் திட்டத்தை அரசு பணிவன்போடு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. இரா. இராமலிங்கம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு மீனள அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட மான்ய கோரிக்கையை வர வேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தமிழகக் கடற்கரை ஆயிரம் கிலோ மீட்டருக்கு அதிகமாக இருக்கின்றது. அந்தக் கடற்கரையிலே செல்வங்கள் அபரிமிதமாக கிடைக்கின்றன. 150 கிராமங்களில் 3 லட்சம் பேருக்கு மேல் வேலைவாய்ப்பு இருக்கின்றது.

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. இரா. இராமலிங்கம்]

இந்தக் கடற்கரையில் உள்ள மக்கள் நவீன முறையை கையாண்டு மீன் பிடித்து குறைந்த விலையில் பொது மக்களுக்குக் கொடுப்பதற்கும், இவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்கவும், இரால் போன்ற நல்ல ரகங்களை வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்து அதன் மூலமாக அந்நியச் செலாவணி ஈட்டுவதற்கும் ஆன பெரும் பணியினை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறோம்.

குறிப்பாக, படகு கட்டுதல்பற்றி எடுத்துக் கொண்டல் 1200 இயந்திரப் படகுகளுக்கு மேல் கொடுத்து இருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு 90 சதவிகிதம் இந்த படகுகளைத் தங்கள் கையில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. 3, 4, பேர் உள்ள குழுவுக்கு அரசு இயந்திரப் படகுகளை வழங்கி இருக்கின்றது. என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. எந்த நபர்களுக்குப் படகு கொடுத்தோமோ அவர்கள் கையில் இல்லை. அரசு இதில் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தி என்ன காரணத்திற்காக மீனவர்கள் இந்தப் படகுகளை மற்றவர்களுக்கு விற்று விடுகிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

படகுகளை 3 பேருக்கு நாம் அல்லாட் செய்தால் அந்த இடத்திலேயே 30 ஆயிரம், 40 ஆயிரம் என்று அவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு படகுகளைத் தனியார் எடுத்துச் சென்று விடுகிறார்கள். இதைத் தடுத்து நிறுத்தி ஆக வேண்டும். இந்தப் படகுகளைக் கட்டுவதற்கு இன்று அதிகச் செலவாகிறது. 54 ஆயிரம் ரூபாயில் படகு முன்பு கட்ட முடிந்தது. இன்றைக்கு ரூ. 1,20,000 க்கு மேல் கட்டுவதற்குச் செலவாகிறது. இவ்வளவு செலவு செய்தும் மீனவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்தாலும் இந்தப் படகு மீனவ சமுதாயத்திற்குப் பயன்படவில்லை என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்து அதற்கான ஒரு மாற்று வசதி செய்து ஆக வேண்டும்.

இதிலே ஒரு சிறிய யோசனையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாட்டுப் படகுகள் இன்றைக்கு அதிகமாகத் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றன. இந்த நாட்டுப் படகுகளுக்கு இயந்திரங்கள் பொருத்தி மாற்றி ஆக வேண்டும். அப்படி மாற்றினால் நாட்டுப் படகுக்காரர்களுக்கும் இயந்திரப் படகுக்காரர்களுக்கும் இருக்கின்ற தகராறு ஓரளவு குறையும். ஆறு மாதத் திற்கு முன்னால் தூத்துக்குடியில் ஒரு நாட்டுப் படகுலே இயந்திரம் வைத்து வெள்ளோட்டம் நடத்தினார்கள். அதற்கு நானும் திரு. எட். மண்டும் சென்று இருந்தோம். இதன் விலை ரூ. 3,000. அதிலே 10 ஆயிரம் மதிப்புள்ள இயந்திரம் பொருத்தினால் போதும். 13 ஆயிரம் செலவிலே மீனவர்களுக்கு நல்ல இயந்திரப் படகைக் கொடுக்கலாம் என்ற கருத்தை மீனவர்கள் பலர் ஆதரிக்கிறார்கள்.

நான் பல மீனவர்களைச் சந்தித்து, இப்படி 13,000 ரூபாய் செலவில் இந்தப் படகை வைத்தால் பயனுள்ளதாக இருக்குமா என்று கேட்டேன். அவர்கள் பயனுள்ளதாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால் தனிப்பட்ட மீனவர்கள் சிறு தொகையில் படகு வைத்துக் கொள்ள எசதியாக இருக்கும்; 1,50,000 ரூபாயில் விசைப்படகு வைப்பதை விட, இந்த வகைப் படகுகளுக்கு அதிகமாகத் தொகை ஒதுக்கினால் மீனவர்கள் ஷரவேற்பார்கள்

[திரு. இரா. இராமலிங்கம்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

என்று சொன்னார்கள். ஆகையால் மீனவர்கள் 3,000 ரூபாய் அளவில் நாட்டுப் படகுகள் வைத்திருக்கிறார்கள் ; அதில் 10,000 ரூபாய் செலவில் இயந்திரங்கள் வாங்கிப் பொருத்துவதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு மீனவர்களுக்கு தூத்துக்குடியில் ஒரு பயிற்சி நிலையம் இருக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கில் மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்று வெளி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு கடந்த ஆண்டு தேர்ச்சி நடக்கும் போது சில ஒழுங்கீனங்கள் கையாளப்பட்டன. தேர்வு செய்வதில் இந்த இலாகாவின் நல்ல முறையில் நடந்துகொண்டாலும் வெளியே இருந்து வந்து அந்த கமிட்டியில் இடம் பெற்றவர்கள் தவறு செய்கிறார்கள். அந்தமாதிரியான தவறுகள் மேலும் நடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தூத்துக்குடியில் முக்கியமான தொழில் முத்துக் குளிப்பு. 1961-ம் ஆண்டு முத்துக்குளிப்பு நடைபெற்றது. அதற்குப் பின்னால் கடந்த 14 ஆண்டுகளாக முத்துக்குளிப்பு நடைபெறவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்த மன்றத்தில் அடுத்தாண்டு எப்படியும் முத்துக் குளிப்பு நடக்கும் என்று அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இதுவரையில் இல்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும்.

முத்துச் சிப்பிகள் கடலில் வளர வழி இல்லை என்று இன்றைக்குக் கண்டறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களைச் சந்தித்துக் கேட்ட போது முத்துச் சிப்பிகள் மூன்று ஆண்டுகளில் பூர்த்தியடைந்துவிடும். மூன்று ஆண்டுகளில் முத்து கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பூரண வளர்ச்சி அடைந்துவிடும் ; ஆனால் முத்துச் சிப்பிகளை திருக்கை என்ற ஒரு வகை மீன் விழுங்கிவிடுவதால் முத்துச் சிப்பிகள் வளரவில்லை என்று சொன்னார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் முத்துக் குளிப்புத் தொழில் பன்னெடுங் காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. “பாண்டி நாடு முத்துடைத்து” என்று சொல்வார்கள். தமிழ்நாட்டு முத்துக்கள் உரோமாயிரி நாட்டுப் பெண்கள் கழுத்தை அலங்கரித்தன என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. ஆகவே, இந்தத் தொழில் வளர்வதற்கு ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் முத்துச் சிப்பிகளைச் செயற்கை முறையில் வளர்க்க என்ன ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறார்களோ அதேபோல நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலும் செய்ய வேண்டும். இப்போது அப்படிச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இதிலே துரிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தூத்துக்குடியில் இன்னொரு முக்கியமான தொழிலும் நடைபெறுகிறது. அதுதான் சங்கு குளிப்புத் தொழில். அதில் ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சங்கு குளிப்பவர்கள் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம்

1975 ஏப்ரல் 9] [திரு. இரா. இராமலிங்கம்]

கேட்டால் சங்கு குளிப்பால் முத்துச் சிப்பிகள் இருக்கிற இடங்கள் பாதிக்கப்படும்; ஆகவே கண்காணிப்பு வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு, அரசின் கண்காணிப்பில் இருக்கிற அந்தத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கிற கூலி மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. 2½ இன்ச் முதல் 3 இன்ச் வரையில் உள்ள சங்குக்கு ரூ. 1.25 தான் விலை கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் மற்ற மாவட்டங்களில் இதே அளவுள்ள சங்குக்கு ரூ. 2.50 கொடுக்கிறார்கள்.

நெல்லை மாவட்டத்தில் சங்கு குளிப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்கள் அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவர்கள்; நியாயமான விலையும் பெற முடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய சங்குக்கு நியாய விலை கொடுக்க வேண்டும். இந்தத் துறையிலுள்ள அதிகாரிகள் அதைப்பற்றி விசாரித்து, அரசுக்குச் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது சீசன் முடியும் நிலையில் இருக்கிறது. உடனடியாக அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு இந்த சீசன் பூராவுக்கும் எடுத்த சங்குகளுக்கு ரூ. 1.25 என்பதை மாற்றி, அதிக விலை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் இன்றைக்கு சங்கு குளிப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். 50 அடி, 60 அடி ஆழத்தில் போய் சங்குகளை எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. காலிலே கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மேலே இருந்து கீழே இறங்குகிறார்கள். கீழே போய்ச் சேர ஒரு நிமிடம் ஆகும். ஒரு நிமிடம் அல்லது ஒன்றரை நிமிடத்திற்குள் சங்குகளைத் தேடி எடுக்கிறார்கள். பின் அரை அல்லது ஒரு நிமிடத்தில் மேலே வந்துவிடுகிறார்கள். இத் தொழிலில் மூச்சுத் திணி சாகக்கூடிய நிலைமை கூட ஏற்படுகிறது. 2, 3 நிமிடங்களுக்குள் எந்தவிதமான நவீன கருவிகளும் இல்லாமல் சங்கு குளித்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நியாயமான கூலி கிடைக்கின்ற வகையில் சங்குகளுக்கு விலை கொடுக்க வேண்டும். அதோடு, இந்த அபாயத்திலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு நவீனக் கருவிகளையும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இரண்டு தொழிலாளர்கள் சங்கு குளிக்கும்போது இறந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு இன்னும் காம்பன் சேஷன் கொடுக்கவில்லை. காம்பன்சேஷன் வேண்டுமென்று அரசுக்கு விண்ணப்பித்தால் கோர்ட்டுக்குச் செல்லக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அப்படிக்கோர்ட்டுக்குப் போகாமல், தொழில் அதிபர்களுடன் பேசி, எவ்வளவு அதிகத் தொகை கொடுக்க முடியுமோ அதைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இறந்து போனவர்களுக்கு 8,000 ரூபாய் காம்பன்சேஷன் தரவேண்டுமென்று தீர்ப்பளித்திருக்கிறார்கள். 2, 3 ஆண்டுகளாக அவர்களுக்கு ஒன்றும் கொடுக்காமல் கோர்ட் வரை சென்று, இப்போது தீர்ப்பாகி இருக்கிறது.

மீனவர்கள் எல்லாம் சமுதாயத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அளிக்கப்படும் சலுகைகள்

வாக்கெடுப்பு

[திரு. இரா. இராமலிங்கம்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் இருக்கிறது. கிறிஸ்தவர்கள் என்ற காரணத்தால் அவர்களுடைய உரிமை மறுக்கப்படுகிறது. சமுதாயத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதால் அவர்களைக் குறைந்த பட்சம் “மோஸ்ட் பாக்வேர்டு” பிரிவிலாவது சேர்த்து, படிப்பு வசதியும் வேலை வாய்ப்பும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. என். மருதாசலம் : தலைவரவர்களே, இந்த சமூக நலத் திட்டத்திலே என்னுடைய கட்சியின் சார்பாகச் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

சமூக நலத் திட்டத்திலே இன்றைக்குப் பெண்கள் சீர்திருத்தப் பள்ளி என்று வேலூரிலே ஒரு தையல் நிலையம் இருக்கிறது. அந்த தையல் நிலையத்தில் இன்றைக்கு 20 அல்லது 30 இடங்கள்தான் உண்டு. அந்த இடங்களில் அதிகாரிகள் பல இடங்களை நிரப்பி விடுகிறார்கள். மற்ற இடங்களுக்கு விண்ணப்பங்கள் நூற்றுக் கணக்கில் வருகின்றன. அந்த விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு ஒரு கமிட்டி போட்டு, அந்தக் கமிட்டி நேர்முகத் தேர்வு நடத்துகிறார்கள். அந்தத் தேர்வில் அவர்களுக்கு இஷ்டமானவர்களை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். மற்ற விண்ணப்பதாரர்களுக்கு அங்கு இடமில்லை. அப்படி இடம் கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அந்த முறையை மாற்றி, 100, 200 இடங்களை ஏற்படுத்தி, வருகின்ற எல்லோருக்கும் தையல் பயிற்சி கொடுத்து, அவர்கள் தானே தைத்து, தொழில் செய்து வாழ்க்கை நடத்த அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த உடல் ஊனமுற்றோருக்கு ஒருசில உதவிகள் செய்யப்படுகின்றன. அதாவது, உடல் ஊனமுற்றோருக்கு விண்ணப்பம் கொடுக்கப்படுகிறது, அந்த விண்ணப்பத்தில் என்ன இருக்கிறது என்றால், பரீட்சையில் தேறும் வரையில்தான் உடல் ஊனமுற்றோருக்கு உதவுவோம்; தொழில் பரீட்சையில் தேர்ந்த பிறகு வேலையை அவர்களாகவே தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்று அந்த விண்ணப்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் பரீட்சையில் தேறிய உடன், அரசாங்கமே உடல் ஊனமுற்றோருக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும். அவர்களே வேலை தேடிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், இன்றைக்குப் பட்டப் படிப்பு பெற்றவர்களே வேலை இல்லாமல் கஷ்டப்படும் போது உடல் ஊனமுற்றவர்கள் எப்படி வேலை தேடமுடியும்? ஆகையால் உடல் ஊனமுற்றோருக்குத் தொழில் பயிற்சி முடிந்தவுடன் அரசாங்கமே வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இன்றைக்குச் சாதாரண ஏழைக் குடும்பத்தில் உள்ள தாய்மார்கள் குழந்தைகளை வளர்க்க முடியாமல், ரொம்ப கீழ்த்தரத்தில் உள்ளவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைத் வளர்க்க முடியாமல் பால் மணம் மாறாத பச்சிளம் குழந்தைகளைத் தெருவிலே போட்டுவிட்டுப் போகிறார்கள். மாவட்ட வாரியாகக் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் இல்லங்களை ஏற்படுத்தி,

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. என். மருதாசலம்]

அந்த மாதிரியான குழந்தைகளை எடுத்து வளர்க்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் குழந்தைகளைத் தெருவிலே போடும் நிலைமை ஏற்படாது. ஆகவே, குழந்தைகள் இல்லங்கள் ஏற்படுத்தி, குழந்தைகளை வளர்க்கும் பணியைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-30)

அதோடு இன்றைக்கு ஒரு யூனியனுக்கு ஒரு தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளி என்று இருக்கிறது. ஒரு தையல் ஆசிரியரைப் போட்டு ஒரு யூனியனில் உள்ள 10 கிராமங்களில் உள்ளவர்களுக்குச் சொல்லித் தரச் சொல்கிறபோது, மெஷின் ரிப்பேர் என்றால் பத்து நாட்கள் பயிற்சி இல்லாமல் போகிறது. ஆசிரியர்களையும், மெஷின்களையும் அதிகப்படுத்த வேண்டும். மேலும் குடும்ப வேலையைக் கூடக் கவனிக்காது இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் சொல்லித் தருவதிலேயே செலவிடுகிற ஆசிரியர்களுக்கு 200 ரூபாய் சம்பளம் என்பது மிகக் குறைவு. சம்பளத்தையும் அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த சிங்காரவேலு செட்டியார் என்பவர் மீனவ சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். சிங்கார வேலுச் செட்டியாரை சிங்கம் என்று சொல்வார்கள். அவரது சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் கடலோரங்களில் வீடுகள் இல்லாது குடிசைகளில் தவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டித் தரவேண்டும். அவர்களுக்கு நல்வாழ்வளிக்க இந்த அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் சமுதாய முன்னேற்றத் திட்டங்கள் என்று இருக்கின்றன. இன்றைக்குள்ள நிலையில் இதனால் எந்தவிதமான நன்மையோ, பிரயோசனமோ ஆண்களுக்கும் சரி-பெண்களுக்கும் சரி ஏற்படவில்லை. யூனியன் பூராவுக்கும் இந்தப் பணிகளுக்கு ஒருவர்தான் இருக்கிறார். இதனால் நன்மை வரவேண்டுமென்றால் அவர்களை அதிகப்படுத்தி நல்ல ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்தால் நல்லது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, யூத்கோடைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். 30 வயதுக்குள் இருக்கிறவர்களை எடுத்து அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து-பயிற்சிக் காலத் திற்குப் பிறகு அவர்கள் ஊரக விரிவுப் பணிகள் செய்யும் போது, 175 ரூபாய் உதவித் தொகை என்று அரசு கொடுத்து வருகிறார்கள். 1971-லேயே ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸ்கீம் இது. இதிலே எத்தனை பேர் பயிற்சி பெற்றார்கள்? பிறகு அவர்களிலே எத்தனை பேர்களுக்கு வேலை அரசாங்கத்தில் கொடுக்கப்படுகிறது? இந்த விவரம் ஒன்றும் இங்கே கொடுக்கப்படவில்லை. அரசாங்கப் பணிக்கு எஜ் லிமிட் வேறு வந்துவிடும். இதில் பங்கு பெறுகிறவர்களுக்கு அரசாங்கப் பணிக்கு வேலைவாய்ப்புக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

பட்டிருக்கிறதே தவிர வேலை கொடுத்திருக்கிறார்களா? இந்தப் பயிற்சித் திட்டமே பிரயோசனமே இல்லை. அவர்களுக்கு எந்த விதமான சலுகையும் கொடுக்கவில்லை என்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு.

சமூக நலத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் குழந்தைகளுக்குச் சத்துணவு கொடுப்பதுபற்றி இங்கே சொல்லப்படுகிறது. 3 ரொட்டி துண்டுகளைக் கொடுப்பது—அதிலே இவ்வளவு 225 கலோரி சத்துக் கிடைக்கிறது என் றெல்லாம் சொல்வது அழகாக இருக்கிறது. நடைமுறையில் ஒரு குழந் தைக்கு ஒரு ரொட்டித் துண்டு கூடக் கிடைப்பதில்லை. இந்தத் திட்டம் ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை என்பதைத்தான் நான் கூற விரும்பு கிறேன். இது ஒழுங்காக நடைபெற அரசு தக்க முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

மற்றும் பால சேவிகாஸ்-30 ரூபாய் சம்பளம்-20 ரூபாய் குழந்தை களுக்கு உணவு வழங்க என்று பிரித்துப்போட்டிருக்கிறார்கள். என்ன காரணம் என்று புரியவில்லை. சமையல் கூடங்களில் கண்வீனருக்கு 7 ரூபாய், சில்லரை வேலைக்கு 8 ரூபாய் ஆயாவுக்கு 6 ரூபாய்—ஆயாவுக்கு மாதம் 6 ரூபாய் என்றால் இது எப்படி நியாயமாக இருக்கும்? இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய விலைவாசி என்ன? படி அரிசி 6 அல்லது 7 ரூபாய். இதை எல்லாம் ஆராய்ந்து நியாயமான முறையிலே கொடுத்தால்—இந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் செயல்பட வழி இருக்கும். இதை ஆராய்ந்து மறுபரிசீலனை செய்து தக்க முறையில்—ஆயாவுக்கு ரூபாய் 6 என்பதை உயர்த்தி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஆர்ப்னேஜைக்குக் கொடுக்கிற தொகை குறைவாக இருக் கிறது. ஒளவை ஹோம் நன்றாக நடக்கிறது. நீங்கள் அட்ஹாக்காக 25 ரூபாய் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் என்று கொடுங்கள். இப்போது கொடுக் கும் தொகையை Ad hoc basis-இல் கொடுக்கவும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்—தலைமை.)

அப்ரூவ் ஸ்கூல்ஸ் அதற்கு டைரெக்டரைப் போட்டிருக்கிறோமே தவிர இன்னும் நிரந்தரமாக்கப்படவில்லை. இதை வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். உத்தியோகஸ்தர்களைப் போட்டால் அவர்களை அங்கே நிரந்தரமாக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள் கிறேன்.

திரு. கே. கந்தசாமி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு சமூக நலத் திட்டத்தின் சார்பாக சபைமுன் கோரியிருக்கின்ற மானியத் தொகை யை பார்வேட் பிளாக் கட்சியின் சார்பில் வரவேற்று—காந்தியடிகள்—ரஸ்கின் போன்ற நல்ல பல அறிஞர்களின் கருத்துக்கேற்ப சமுதாயத் தின் கடைநிலையில்—சமுதாயத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்ட—தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலனுக்காக இத் துறை பணியாற்றி வருவதைப் பாராட்டுகிறேன். இது இன்னும் பல பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும்—இந்த நன்மைகள் கிடைக்காத பகுதிகளுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதைத்

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. கே. கந்தசாமி]

தான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டங்களுக்கு டாக்டர் கலைஞரிடத்தில் கேட்டு, இன்னும் அதிகத் தொகை பெற்றாலும் கூட நல்லது என்பது என் கருத்து. மனிதாபிமான கருத்தோட்டத்திலே செயல்படுகிற துறை இது.

பெண்கள்—உடல் ஊனமுற்றோர்—ஆசிரியர்களுக்கு எல்லாம் உதவி செய்கிற பணிகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக தையல் நிலையங்களைத்தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயப் பெண்களுக்காக அங்கங்கே அமைக்கிறோம். டி நோட்டிபைட் ட்ரைப்ஸ் பெண்களுக்காக உசிலம்பட்டியில் கூட ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் ப்ரொடெக்ஷன் கம் ட்ரெயினிங் சென்டர் என்று விருத்தி செய்ய வேண்டும். இதற்காக ஒரு விடுதியையும் கட்டித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அங்கு பயிற்சி அளிக்கிற ஆசிரியர்களுக்குக் குறைந்த சம்பளத்தை அளிக்கிறார்கள். அந்தச் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது மிகக் குறைந்த சம்பளம். உழைப்புக்குகந்த ஊதியத்தை நாம் கொடுத்தால்தான் உரிய உழைப்பு நமக்குக் கிடைக்குமென்ற நிலையில் சம்பளத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், சோஷியல் வெல்ஃப்ரே என்று பார்க்கிற நேரத்தில் கள்ளர் ரெக்ளமெஷன் டிச்சர்ஸைப் பொறுத்தவரையிலே 1½ மில்லியன் ஜாப் திட்டத்தின்கீழ் 123 பேரைப் போட்டு 6 மாதத்திற்கு மேலாகிறது. சோஷியல் வெல்ஃப்ரே செயலாளரிடம் நான் பலமுறை ரெப்ரசன்டேஷன் செய்திருக்கிறேன். மதுரையில் 24 ஆசிரியர்களுக்கு 6 மாதமாகச் சம்பளம் வரவில்லையென்றும் மற்றவர்களுக்கு சனவரி மாதத்திலிருந்து சம்பளம் வரவில்லையென்றும் குறிப்பிட்டோம். அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உசிலம்பட்டிப் பகுதியில் டி.பி. போன்றவைகள் பற்றி இன்வெஸ்டிகேட் செய்ததிலே, அது அதிகமாகப் பரவியிருப்பதாக மெடிக்கல் ரிப்போர்ட் கூறுகிறது. ஆகவே, பிரோகிராம்படி, நியூட்ரிஷன் சப்ளை செய்யவும், அந்த ஸ்கீமை விஸ்தரிக்கவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதன் ஏரியாவையும் விஸ்தரிக்க வேண்டும்.

இன்னும் பிற்பட்டவர்களுக்கு டைப்ரைட்டிங், ஷார்ட்ஹாண்ட் போன்ற வற்றைக் கற்றுத்தர, ஒரு சென்டரை ஆரம்பிக்க வேண்டும், **for less educated and unemployed-girls—** அதன் மூலம் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும். அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இதைப் பாராட்டி அமர்கிறேன்.

திரு. தொ. ப. சீனிவாசன் : தலைவரவர்களே, மீனள மானியத்தை வரவேற்று என்னுடைய கருத்தைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பொதுவாக, மீனவ மக்களுக்குப் பல நன்மைகள் செய்ய வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கத்தோடு இந்த மீனள மானியம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், மீனவ வாரியத்தால் பலன் கிடைக்கவில்லை

[திரு. தொ. ப. சீனிவாசன்]

[1975 ஏப்ரல் 9]

யென்ற ஒரு எண்ணத்தைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம் படகு வாங்கும்போது, தனியாரிடம் இருக்கும் விலையைவிட, இந்த வாரியத்திடம் அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, அரசிடம் படகு வாங்குபவர்கள் குறைந்துவிட்டார்கள். மேலும், படகு வாங்க அளித்து வந்த மானியத்தையும் நிறுத்திவிட்டார்கள். மற்ற எல்லா மாநிலங்களிலும் மீனவர்களுக்குப் படகு வாங்க மானியம் கொடுக்கிறார்கள். அதை ஏனோ கடந்த ஆண்டிலிருந்து நம்முடைய மாநிலத்தில் நிறுத்தி விட்டார்கள். அது மீனவர்களுக்குப் பெரிய குறையாக இருக்கிறது. ஆகவே, படகு வாங்க அளிக்கும் மானியத்தை மீண்டும் அளிக்க மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத ஒன்றை, மீனவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கக்கூடிய சிறப்பான அம்சத்தை இந்த மாநிலத்திலே நமது முதல்வர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதற்காக மீனவ மக்கள் எல்லோரும் மிகவும் பாராட்டுகிறார்கள்.

உள்நாட்டிலே, மீனவர்கள் பல சங்கடங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் வீடு கட்டும் திட்டத்திலே வாய்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது தமிழ்நாடுக்கும் பெரிய வறட்சி இருக்கிறது. வறட்சியான நேரத்திலே தண்ணீரில்லாமல் உள்நாட்டு மீன் பிடிப்புகள் பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. உள்நாட்டிலே மீன் பிடிப்பவர்கள், மீன் பிடிக்க வாய்ப்பில்லாமலிருக்கிறது. ஆகவே, உள்நாட்டு மீனவர்களுக்குக் கடனாகவோ, சிறுதொகையை மானியமாகவோ அளித்தால், ஓரளவு வாழ்வதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மற்றொரு குறைபாட்டையும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். 1972-ம் ஆண்டிலிருந்து ஏரிகளை குத்தகைக்கு விரும்புபவர்கள் சங்கங்களுக்கு 10 சதவிகிதம் குத்தகைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கோரிக்கையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், செயல்முறையிலே எந்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரும் மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு இந்தச் சலுகையை அளிப்பதில்லை. இதை மன்றத்தின் மூலமாகக் கோயில்டுக் காட்டி, அமைச்சர் அவர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

சமுதாய நலத் திட்டம்பற்றி சொல்லும்போது, எங்களுடைய வடஆற்காடு மாவட்டத்திலே, மல்லவாடியிலே பிச்சைக்காரர் மறு வாழ்வு இல்லத்தை நடத்துகிறார்கள். அதை அங்கிருக்கிற மக்கள் காட்சிப் பொருளாக வந்து பார்த்துவிட்டுப் செல்கிறார்கள். முதலமைச்சர் திட்டத்தைப் பேப்பரிலே பார்க்கிறார்களே தவிர, அங்கே நேரடியாகச் சென்று பார்க்கும் போது கலைஞர் அவர்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறார்கள். அங்கேயிருக்கின்ற ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்களும், பேரூராட்சித் தலைவர்களும் சேர்ந்து குடியரசு நினம், தீபாவளி, பொங்கல் தினங்களில் சிறந்த உணவை அவர்களுக்கு நாங்கள் அளிக்கிறோம், அதற்கான செலவை

1975 ஏப்ரல் 9]

[திரு. தொ.ப. சீனிவாசன்]

நாங்களே ஏற்றுக் கொள்கிறோம், அவர்களுக்கு வடை, பாயசத்தோடு சாப்பாடு அளிக்கும்போது, அதை அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறார்கள், ஆகவே, அதனை அரசாங்கமே அளித்தால் மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மற்றொரு சிறப்பான திட்டம் போளூரிலே இருந்தது. அங்கேயிருக் கின்ற ஜவ்வாது மலைப்பகுதியிலே மூங்கில் வளர்ந்து வருகிறது. வாழ் விழந்த தாய்மார்களுக்கு மூங்கில் கூடை தயாரிக்கக் கற்றுக் கொடுக்க ஒரு பயிற்சிக் கூடம் இருந்தது. அதை ஏனோ தெரியவில்லை, திடீரென்று மூடிவிட்டார்கள். அதனால், அந்தத் தாய்மார்கள் மிகவும் கஷ்டப்படு கிறார்கள். அங்கே இன்ஸ்ட்ரக்டராக இருந்தவருடைய நிலைமை வெகு மோசமாக இருக்கிறது. அவர் தூத்துக்குடியிலே தங்கியிருக்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. அவருடைய மனைவி, குழந்தைகள் அத்தனை பேரும் இறந்து விட்டார்கள். மற்றொருவர் மணக் கோளாறு காரணமாக வேலைக்குச் செல்லாமல் இருந்துவிட்டார். இந்தக் குறைபாடுகளைப் பற்றி, சமுதாய நல இயக்குநர் அவர்களைச் சந்தித்துச் சொல்லச் சென்றேன். அந்த இயக்குநர் அவர்கள் ஒரு சட்டமன்ற உறுப்பினரை நடத்திய விதத்தை இங்கே சொல்லாமலிருக்க முடியாது. அமைச்சரிடம் சொல் வதற்கு முன்பாக, இயக்குநரிடம் சொல்ல வேண்டுமென்று சென்றி ருந்தேன். நான் சீட்டுக் கொடுத்தும், அந்தச் சீட்டை வாங்கிக் கொண்ட இயக்குநர் அவர்கள் என்னை அழைக்காமல், பிறகு நான் உள்ளே சென்ற பிறகு, சொல்வதைச் சொல்லிவிட்டு, சீட்டைக் கொடுத்துவிட்டுப் போ என்று சொல்லிவிட்டார். இந்த அரசு எண்ணத்திற்கேற்ப அதி காரிகள், இயக்குநர் அவர்கள் நடந்து கொண்டால் சிறப்பாக இருக்கும் என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, உள்நாட்டு மீனவர்களுக்கு இருக்கிற சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, கடலிலே மீன் பிடிக்க, பயிற்சி நிலையங்களிலே இருப்பவர் களுக்கு வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். அதே போல், இந்த மீனவச் சமு தாயத்திலே இருக்கிறவர்களைத் தாழ்த்தப்பட்டோர் பட்டியலிலே சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமைகளையும் தயவு செய்து அனுசரித்து ஏறக் வேண்டும். இந்த இலாகாவிலே, வேலை வாய்ப்புத் தரும்போது, மீனவ மக்களுக்கு, மீனவப் பயிற்சி பெற்ற மீனவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

*திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தச் சமூக நல இலாகாவும் மீன் இலாகாவும் இரண்டுமே சில முக்கிய கருத்துக்களைக் கொண்டவை. ஆனாலும் நேரம் கிடையாது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வேகமாகச் சொல்ல முடியுமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு வேகமாகக் கருத்துக்களைச் சொல்ல முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக, சமுதாய நலத்திற்காக 2 கோடி சில்லரை, சற்றேறக் குறைய ரூபாய் 3 கோடி ஒதுக்கப்படுகிறது. அந்த அளவிலிருக்கிற இந்த நலத்துறை உண்மையிலேயே நலத்துறையாக விளங்க வேண்டுமென்ற

[திருமதி. த.ந. அனந்தநாயகி]

[1975 ஏப்ரல் 9]

ஆசையிருக்குமானால், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வாலன்டரி ஆர்கனை சேஷன்னை ஊக்குவிக்கிறீர்களோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்லது. இந்த அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடி, இன்றைக்குச் சமுதாய நல போர்டுக்குப் பலவாறாக பல கிராண்டுகளைக் கொடுக்கிறார்கள். அதை யைல்லாம் முழுக்க முழுக்க அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியுடன் கொடுப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, உண்மையிலே சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். சிலருக்குத் தன்னாலேயே ஊக்கம் இருக்கும். சிலபேர் யோசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நீங்கள் போடுகின்ற அதிகாரிகள், டைரக்டராக இருக்கட்டும், டிஸ்டிக்ட் ஆஃபிசர்களாகட்டும் அவர்கள் எத்தனை ஸ்தாபனங்களை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் ஆரம்பிப்பதை, போடுகின்ற கண்டிஷன்களாலே முடிவிடப் பார்க்கிறார்களே தவிர, அவர்களாகப் போய் இந்தக் காரியங்களைச் செய்கின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்று தான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

மகளிர் மன்றங்கள் என்று பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் சொல்கிறார்கள். யார் வீட்டிலோ சூயிங் மெஷின் தூங்கும். ஒரு வேலையும் நடப்பது கிடையாது. கணக்கு மட்டும் எழுதுகிறோம், ரூபாய் 4,000 கொடுக்கிறோம் வருஷத்திற்கு என்று. மகளிர் மன்றங்களுக்கு எதற்காகப் பணம் செலவழிக்கிறோமோ, அந்தப் பணம் அதற்காகச் செலவாகிறதா என்பதில் அக்கறை காட்ட வேண்டும். நாம், ஏதோ திணிக்கிற மாதிரித் திணிக்கிறோமே தவிர, யாருக்குச் சேவை மனப்பான்மையிருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடித்து, கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இங்கேயிருக்கிற அதிகாரிகளுக்கு இல்லையென்று கவலையோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்களுக்காக முதலமைச்சரவர்கள் அக்கறை எடுத்து, விடுதிகளையெல்லாம் கட்டியிருக்கிறார்கள். சென்னை நகரத்திலே பஸ் ஸ்டாண்டிலே, ரெயில்வே ஸ்டேஷன்களிலே முழுக்க முழுக்கத் தொழுநோய்க்காரர்கள். கோயில் வாசல்களிலே முழுக்க முழுக்கத் தொழுநோய்க்காரர்கள். விடுதி அங்கேயிருக்கிறது. தொழுநோய்க்காரர்கள் வீதியிலேதான் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பரணூரில் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு அங்கே இடம் கொடுக்க என்ன கஷ்டம்? தலைநகரத்திலே இவ்வளவு தொழுநோய்க்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கோயில் வாசலிலேயும் எக்கச்சக்கமாகத் தொழுநோய்க்காரர்கள். விடுதி கட்டி, வேறு யாரையாவது வைத்திருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை.....

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இப்பொழுதே வேண்டுமானாலும் நாம் இருவரும் பரணூருக்குச் சென்று பார்க்கலாம். அங்கே தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களா? வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா என்பதை நேரிலேயே தெரிந்து கொள்ளலாம். அம்மையார் அவர்கள் எப்பொழுது வரத்தயார் என்று தெரிவித்தால் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

1975 ஏப்ரல் 9]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : ஆனால், வெளியிலே இவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்களே, அதற்கென்ன சொல்கிறீர்கள் ?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இன்னும் வெளியிலே சில தொழுநோய்க்காரர்கள்—பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள். அதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டத்தையே திருத்தவேண்டுமென்ற வகையிலே அரசு யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக, பிச்சைக்கார இல்லங்களிலே தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரர்களே இல்லை, வேறு யாரோ இருக்கிறார்களே என்று உண்மைக்கு மாறாகச் சொல்லக்கூடாது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : இவர்களைப் பார்த்தவுடனே எங்களுக்கு அந்த சந்தேகம் வருகிறது. தலைநகரத்திலே பார்த்தால் ரோடுகளிலேயும் டிராபிக் சிக்னல்களுக்குப் பக்கத்திலேயும் பார்த்தால் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்களே, ஏன் அவர்களைப்பிடிக்கவில்லை, ஆகவே, அங்கே யாரும் இல்லையா என்ற சந்தேகம் எங்களுக்கு வருகிறது. அந்தச் சந்தேகம் எனக்கு மாத்திரம் அல்ல, எந்தப் பிரஜைக்கும் சந்தேகம் வருகிறது. ஆகவே, அவர்களையும் பிடித்து அந்த இல்லங்களிலே சேர்த்து கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சத்துணவுத் திட்டம். சத்துணவு என்று சொல்லிக் கட்சியின் அடிப்படையிலே மன்றங்களுக்குக் கொடுத்து விட்டுவிடுகிறார்கள். இதனால் உண்மையிலேயே மக்களுக்கு ரொட்டியோ பாலோ போய்ச் சேருவதில்லை. அவர்கள் வெளியிலே விற்கிறார்கள். யாருக்குப் போக வேண்டுமோ, அங்கே போகாமல் இடையிலே இருக்கிறவர்களிடம் சிக்கி அந்த உணவு வெளியிலே விலைக்கு விற்கப்படுகிறது என்றால் இதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். இம்மாதிரி நிலைமைகளை மாற்றி அவற்றை மாதர் சங்கங்கள் மூலமாக விநியோகம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்ததாக மீன்பிடி துறை. 1,000 கிலோ மீட்டருக்கு கரை இருக்கிறது. ஆனால், எத்தனை மீன்பிடி துறைகள் கட்டியிருக்கிறீர்கள் நீங்கள் ? ஒன்று தூத்துக்குடியிலே, இரண்டாவது சென்னையிலே இனிமேல்தான் கட்டப்போகிறீர்கள், அது போதாது....

மாண்புமிகு திரு. சி.வி.எம். அண்ணாமலை : மீன்பிடி துறைமுகங்கள் கட்டுவது என்றால், தமிழக அரசு ஏதோ எண்ணிக்கொண்டவுடன் அந்தத் திட்டத்தைப் போட்டுக் கட்டுவது என்பதல்ல. இங்கே ஆய்வுசெய்து நாய மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி விடுகிறோம். பல திட்டங்கள் கிடப்பிலேயே அங்கே கிடக்கின்றன என்பதை நான் அங்கே ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்த அம்மையார் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : இப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்குப் போராடினாலும் நல்லது, அங்கே ஏன் டிலே. டெக்னிகல் அபிவிருத்தி என்பதாலா அல்லது டிலே பணம் கொடுப்பதிலா என்று பார்க்க வேண்டும், டெக்னிகல் அபிவிருத்தி என்றால் நாமே அதை இங்கே வைத்துக்

[திருமதி. த. ந. அனந்தநாயகி]

[1975 ஏப்ரல் 9]

கொள்ளலாம். முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டிற்குப் போகிறபோது இதையெல்லாம் சொல்லித் தீர்வு காண வேண்டும். நம்மிடம் மெக்கானைஸ்ட் போட் ரிப்பேர் ஆனால் அதற்கு ராம்ப் கிடையாது, இதனால் ஒரு போட் ரிப்பேராகிவிட்டால் அந்த லிஸ்டிலே காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் ராம்ப் பெவிலிட்டிஸ் கிடையாது. ஆகவே, அதிகமாக அந்த வசதியை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும்.

நீங்கள் கொடுத்தீர்களே, 36 அடி போட், மெக்கானைஸ்ட் போட், அதனுடைய நிலைமை என்ன இன்றைக்கு? பழுதடைந்துவிடுகிறது, மியூலியம் மாதிரி எல்லாம் நின்று கொண்டிருக்கின்றன. இது தான் கண்ட பலன். மீனவர்கள் யானமார் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள், நீங்கள், எங்கெங்கேயோ ரஸ்ட் ஆன எஞ்சினையெல்லாம் கொடுக்கிறீர்கள். இதனால் இன்றைக்கு மீனவர்கள் கையிலிருந்த பணத்தையும் போட்டுவிட்டு நஷ்டப்பட்டுத் தெருவிலே நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

போட் பில்டிங் யார்ட் என்று வைத்திருக்கிறார்கள், அதிலே 350 போட் செய்யப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள், என்ன ஆயிற்று? ஒன்று அதிலே பில்ட் பண்ணவேண்டும் அல்லது வெளியிலே காண்ட் ராக்ட் ஆவது விடவேண்டும். அங்கேயும் செய்யாமல் வெளியிலே கொடுப்பது என்றால் என்ன அர்த்தம்? அங்கே ஏன் செய்யக்கூடாது? உங்களுடைய கெப்பாஸ்டி என்ன? எத்தனை போட்கள் செய்ய முடியும்? ஏன் செய்யவில்லை? இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இன்லண்ட் பிஷ்ரிஸ். குளம் குட்டைகளையெல்லாம் லீஸுக்கு விடுகிறார்கள். ஒரு வருஷம் 600 ரூபாய் என்கிறார்கள், இன்னொரு வருஷம் இன்னொரு தொகை என்கிறார்கள். வறட்சி வருஷமாக இருந்தால்கூட மீன் இல்லை செத்துப்போய் விட்டது என்று சொல்லலாம். ஆகவே, A lot of mal-practice is going on in finland fisheries என்ற நிலைமை இருக்கிறது. அதையெல்லாம் கூட்டுறவுத் துறையின் மூலமாகச் செய்வதற்காவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஜி. ஓ. போடுகிறோம், ஆனால், அதை ஏற்றுக்கொண்டு காரியங்கள் நடக்கவில்லை என்ற நிலைமையானது இருக்கிறது. திட்டங்கள் போடுகிறோம் அந்தத் திட்டங்களின் நன்மைகள் யாருக்குப் போய்ச் சேர வேண்டுமோ அவர்களுக்குச் சேரவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. சமுதாய நலமாக இருக்கட்டும், மீனளமாக இருக்கட்டும், நல்லமுறையிலே நடக்கிறதா என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிப் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU B. VENKATASWAMY : Sir, in support of the cut motions moved on behalf of the Swathanthra Party, I want to say a few words.

In these days of food shortage, fisheries should be extended extensively, because it is a vitamin food. We have in our State 1,000 kilometres of sea shore which is equal to 22 hectares. There should be a large number of mechanised boats. Now it is very little. If we made intensive efforts in catching the fish, 25 per cent of our food problem

1975 April 9]

[Thiru B. Venkataswamy]

would be solved. But the Fisheries Department has not done well all these days. The department should be provided with more money to provide more mechanised boats to the fishermen.

There is great export potential also. That should be exploited properly. There is need for fish meal. There also our efforts are not adequate. With taking fish, people in Calcutta and Kerala have a shining skin. There is a shine in their body also. At the same time, it should be seen that the fishermen get a fair price for their catches. Government should do everything to raise their economic standard. There is great demand for fish internally also. There is no great programme for fishing in coastal areas. This is most important.

Hybrid fingerlings should be given to Panchayat Unions for propagation. Panchayat tanks and P.W.D. tanks should be used for raising fresh fish. I request that Panchayat Unions must be given priority in the matter of breeding hybrid fingerlings. Not only the coastal areas, but also internal areas should be exploited in the matter of fish raising.

Coming to Social Welfare, this is the International Women's Year. I understand that the Hon. Chief Minister had announced some facilities for destitute women. It is a happy thing. At the same time since 50 per cent of the population is female sex, it is but fair and proper that 50 per cent of the jobs are reserved for ladies. By that all the ladies will vote for the ruling party.

Regarding Mahila Manrams, the amount of Rs. 4,000 provided is very poor. They are not in a position to increase their activities. The amount should be increased. The activities also should be supervised by Women Welfare Officers. They are not doing their work properly.

(பிற்பகல் 1-00)

Regarding child welfare centres, every panchayat must have a child welfare centre. There are so many poor people in the villages and their children also should be fed well equivalent to children of people in the higher strata of society. People enjoying higher status are having facilities to feed their children well. Poor people in the villages are suffering a lot because their children are not having nutritious food. I request the Hon. Minister to extend these child welfare centres to villages and feed the children there with nutritious food with assistance from institutions like CARE or from State funds. You must see that poor children in every village are fed with nutritious food.

Regarding the physically handicapped, I am really very thankful to the Hon. Minister for all that the Government have done for their welfare. They are the most neglected people and a burden to the society.

[Thiru B. Venkataswamy]

[1975 ஏப்ரல் 9]

I am very glad that they have also been provided some employment opportunities and given some training in gainful employment.

Because of non-availability of jobs, some ladies take to prostitution. If you want to check up prostitution, I must say that more employment opportunities must be given to such ladies because they are very poor and there is no option for them except to take to prostitution. Day-to-day we are seeing it. So, if we want to minimise prostitution, the Government must see that more employment opportunities are given to such ladies, especially to those who are in need of jobs. Otherwise, poverty among such ladies indirectly encourages prostitution, as has been mentioned in a report in the Illustrated Weekly of India. So, I request the Hon. Minister to consider this matter seriously and see that something is done for such ladies who are entangled in this racket.

Finally I want to stress one matter. A large number of beggars are found in the streets only because of their poverty. There is no use of simply taking them to Beggar Homes and keeping them there. We must provide them with opportunities of some employment. Or, they must be given a piece of land. Because there is no employment or any piece of land for them, they are begging. It is the duty of the Government to see that they are given opportunities for gainful employment. Those who are not having any land or any house must be given land, or co-operative farm should be formed for their benefit. They must be given first priority in the matter of providing employment in the Employment Exchanges, so that we can solve this beggar problem also. Thank you, Sir

5. அறிவிப்பு.

பேரவை அலுவல் குறித்து.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவைக்கு ஓர் அறிவிப்பு. இன்று (9-4-1975) கூடிய அலுவல் ஆய்வுக் குழுவில் எடுத்த முடிவின்படி பேரவையின் நிகழ்ச்சிகள் கீழ்க்கண்டபடி நடைபெறும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

12-4-1975 (சனிக்கிழமை)	..	தெலுங்கு வருடப் பிறப்பு— விடுமுறை.
13-4-1975 (ஞாயிற்றுக்கிழமை)		விடுமுறை.
14-4-1975 (திங்கட்கிழமை)		தமிழ் வருடப் பிறப்பு—விடுமுறை.
15-4-1975 (செவ்வாய்க்கிழமை)	}	அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகளும் தீர்மானங்களும்.
16-4-1975 (புதன்கிழமை)		